

İŞÇİ BİRLİĞİ

İŞÇİ - KİTLE GAZETESİ

Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşin!

YIL: 3 • SAYI: 13 • FİYATI 1 TL.
ŞUBAT 2012

Herkesin Yeteneğinden,
Herkesine İhtiyacına Göre!

İŞÇİLER YAZIYOR

Yolunu Şaşırmamanın Güvencesi: Sınıfın Bağımsız Tavrını Öne Çıkarmak

Tekelci devlet kapitalizminin "yüksek" çıkarlarını koruyup kollayan gerici AKP iktidarı Şırnak/ULudere/Roboski köyündeki 34 insanımızın katliamıyla ideolojik ve sınıfsal konumunu daha da netleştirdi. Anlaşılan o ki, AKP "iç savaş" kışkırtmalarını daha da sistemleştirilmesinden medet arar bir duruma gelmiştir.

Bolu/Gerede'deki 500 işçinin gasp edilen hakları için gerçekleştirdiği direnişi de tekelci-militarist-polis devleti kimliği ile cop ve gaz bombasıyla dağıttı. AKP tutarlı-İşçi-Kitle çalışmalarının yaygınlık göstermesinden korktuğu için bu yöntemleri uygulamaktadır.

Haklı talepleriyle ilerici öğrenci gençliğin demokratik talepleri karşısında da AKP iktidarının tavrı son derece açık ve nettir. Tekelci-militarist-polis devletinin ideolojik/sınıfsal karakteri ve çıkarları neyi gerektiriyorsa AKP iktidarı da bunun gereğini yapmaktadır.

Devrimci-Sosyalist-Komünist iddialı kadroların bir türlü sınıf bilinci aşıl原因amadığı ve kitleleri örgütleyemediği süreçlerde AKP iktidarı sınıf karşıtı politikalarıyla bu görevi bihakkın yerine getirmektedir. Devletin ve kapitalist anarşinin ne demek olduğunu AKP daha doğru biçimde icratlarıyla göstermekte ve kitlelere dolaylı bilinç aşıl原因amaktadır.

AKP'den "burjuva demokrat" açılımlar ve "adalet" bekleyen liberal-solcular (yani Sosyalist/Marksist geçinen yeni muhafazakârlar) şimdilerde yana yakıla AKP'ye "sitem oku" atmaya başladılar. Böylelikle kendilerinin de ne derece gerici olduğunu bir kez daha kanıtladılar.

AKP iktidarı sömürücü/sömürgeci/emperyalist bir devlet olan Osmanlı'dan devralınan yöntemlerle bu memlekette, Bölgede ve Yakınoğuşu'da alt-emperyalist/küçük-emperyalist niyetlere soyunmuştur. Uluslarötesi tekelci sermayenin yer yer yerli bir ortağı, işbirlikçisi ve taşeronu kimliği ile AKP iktidarı işçi sınıfına, emekçi halk hareketlerine ve bu memleketin sosyal muhalefet dinamiklerinin tamamına (ilerici gençlik hareketine, emekçi kadın hareketine, Kızılbaş-Alevi hareketine, Kürt ulusal hareketine) sınıfsal kınıyla saldırıyor. Haklı talepleriyle sokağı belli disiplinlerle kullanmayı deneyen işçilere, kamu emekçilerine saldırıyor. Keyfi, fiilî infaz yöntemlerinden yarar

umuyor. Yürürlükteki kendi yasalarını dahi çiğnemeyi göze alıyor. Kapitalist anarşik sistemlerinde zaten çürüyüp çözülmeyen bir kurum da kalmamıştır. Burjuva "hukuk" kurumu da en çok çürüyenidir. Bu kurum her siyasî iktidar dönemlerinde olduğu gibi siyasî, hukukî, kitabî, vicdanî ve cüzdanî gerekçelerle delinmiş ve âdeta kevgire dönmüştür. AKP iktidarı ABD+AB'nin desteğini de arkasına alarak içerideki sosyal muhalefetin belini kırmadan, var olanları baskı, tehdit ile sindirip kendine biat ettirmeden alt-emperyalist/küçük-emperyalist emelleriyle dışarıya saldırıp/açılmıyor.

ABD başkanı Obama TC devletine "stratejik ortak" muamelesi yaptığını açıkça söylüyor. TC devleti de hegemonlar arası krize, hegemonya krizine bakmadan yeni pazar/paylaşım savaşlarında kendisini sunulacak kırıntıları toplamının telaşıyla destursuz hareket ediyor. Komşularına nasıl saldıracağına projelerini yapıyor. Onları kendi pazar ağına katmanın hayallerini kuruyor.

Uluslarötesi tekelci sermaye güçleri bir yandan haksız ve kirli savaşları tezgâha koyuyor, düşük yoğunluklu savaş doktrinlerini Yakın Doğu'da ve Bölgemizde de deniyor. Diğer yandan dünya emekçi halklarının hak arama, adalet, eşitlik davası yolunda isyan, ayaklanma, başkaldırı eylemlerini kendisine zarar veremeyecek biçimlere sokmaya çalışıyor. Kapitalizmin krizini çözemediği için de III. Dünya Savaşı'nın hazırlık ve tahkimatını yapıyor.

Kolektif çabalarla ürettiğimiz **İŞÇİ BİRLİĞİ Gazetemiz**, faaliyetine başladığı tarihten bu yana bağımsız sınıf tavrını korumuştur ve bu tavrını sürdürmektedir. Dünya genelinde Bölgede ve yaşadığımız coğrafyadaki sınıf mücadelesi temelindeki sorunlarımızı diyalektik ve tarihsel materyalist yöntemlerle tahlil etmeyi öne çıkarmıştır. Çözüm yöntemlerini tartışmaya açmıştır. Sosyal sınıf ve emekçi halklar gerçekliği temelinde sahip olunması gereken gündemi di-

şimzdaki insanlarımıza hatırlatmayı ve **birlik** konusunu gündemde tutmayı uygun bulmuştur. Böylelikle sağlı "sol"lu burjuva siyasî partilerinin birlikte hareket ettiği "laikçi-şeriatçı" sahte gündemini delmenin kavgasını vermiştir. Vermeye de devam edecektir. Burjuva siyasî partilerinin tamamı tekelci sermayenin partileridir. NATO'cu ve Pentagon'cudur. Bürokrasinin her iki kanadının has elemanları da bu okulların öğrencileridir. Devlet tekelci kapitalizminin çıkarlarını savunurlar. İşçi sınıfının siyasal ve sendikal birliğine şiddetle karşıdılar. Kürt ulusal hareketinin ve öteki etnik kimliklerin taleplerine de şiddetle karşıdılar. Aralarındaki kavgaya ise sadece "gemici kavgasıdır."

İlerici, demokrat, devrimci, sosyalist ve komünist cenahımız bu tablo karşısında politika üretmek zorundadır. Üretilecek politika **Sınıf Partisi**'nin güvencesinde/kurmayılığında yapılmalıdır. Bu türden birleşik, güçlü, ciddi, güvenilir ve donanımlı bir **Sınıf Partisi** aracımız ise ne hazin henüz sosyal pratikte yerini alamamıştır. Bu türden bir güvencemizin yokluğunda artık "üzümün çöpü, armudun sapı" küçükburjuva "aydın" seçmeciliği ile "Örgütler Anarşisi" hastalıklarına prim veremeyiz. Haya-tın reddettiği gerici "dar grup kültürü"nü yaygınlaştıramayız. Denenip sınanmış ve sosyal pratikte aşınmış ve aşılımış teori-pratikler yerine tekelci sermayenin baskı ve terörüne karşı her alanda dövülecek olan **Kurum** ve **Araç**larımıza işbaşı yaptırmak gerekiyor. Sokak hareketlerini bu türden güvencelerle hareketlendiremeyen kimi örgütlerin "devrim aşkına"(!) giriştiği atakların yeni kırım ve kıyımları göğüsleyemeyeceği açıktır. Dünyada da, Bölgede de, bu memlekette de burjuva diktatörlüklerinin niyetlerini kursaklarında bırakacak devrimci inisiyatifler de mevcuttur. Henüz nüveler halindeki bu inisiyatiflerimizi birbirinin dilinden anlayan, birlikte hareket eden, birbirinden öğrenen, deneyim aktarımında bulunan, devrimci birikimleri harcama-yan, birbirini seven ve güvenen ve de kolektif aklı, kolektif bilinci ve kolektif eylemi yönetip yönlendirmeye aday bir konuma getirmek gündeme gelmiştir. O takdirde emperyalist-kapitalizme anladığı dilde cevap verme hakkını kazanacağız. "Yoksa?" sorusunun cevabı ise bellidir...

İsmail Arguvanlı

BU SAYIDA

İŞÇİ BİRLİĞİ Gazetesi
Ne Yapmak İstiyor? s. 2

Soykırımcılar ve
Katliamcılar Koç'un
İzinden Gidiyor s. 2

Bu TC'nin Gerçek
Yüzüdür s. 3

On Binler Bir Kez Daha
Hrant Dink İçin Buluştu s. 4

KESK ve TTB'nin 21
Aralık 2011 Grevi s. 5

Türk-İş Kongresi ve
Düşündürdükleri s. 5

Arasta Tekstil İşçilerinin
Basın Açıklaması s. 6

GDO'cular Gözünü
Soframıza Dikti s. 7

Eski SSCB Ülkelerinden
Haberler s. 8

Nasıl Yaşıyoruz?
Ne Yapıyoruz? s. 9

İnsanlığın Diğer Yarısı
Kimin Egemenliğinde? s. 9

İşçi Sınıfı Nasıl
Örgütlenir? s. 11

Türkiye'nin "Bölgesel"
Savaşı s. 11

"Yükselen Türkiye"nin
Geleceği s. 13

En İleri Kapitalist
Demokrasi Bile
Zenginler İçin
Demokrasidir s. 14

Propaganda ve Eğitim s. 15

İŞÇİ-KİTLE Gazetesi
İçin Sınıf Bilinçli İşçilere
Çağrı s. 16

İŞÇİ BİRLİĞİ Gazetesi Ne Yapmak İstiyor?

Kolektif çabalarla **İŞÇİ BİRLİĞİ Gazetemiz**'in 13. sayısını da üretmiş olmanın haklı gururunu hissediyoruz.

"İŞÇİ BİRLİĞİ Gazetesi Ne Yapmak İstiyor?" sorusu aslında abes bir sorudur. Bu türden sorularla sık sık da karşılaşmaktayız. "İşçi Sınıfı ve Sosyalizm" diye söze başlayan kimileri ne burjuva basınını ne bu "sol cenahın" basınını okuyor. Okuduğunu anlatanların sayısı da giderek azalıyor. Hele böyleleri "kendine Müslüman ve kendi amantüsünü okuyan" biriyse ve de hücrelerimizi tahrip eden virüsler misali "dar grup kültü" ile yanıp tutuşuyorsa, kendiliğinden örgüt kurup parti çağrışımı kurnazlığından yarar umuyorsa, böylelerine kolektif çabalarımızla üretilen **Gazetemiz**'in konumunu, işleyişini ilke ve amacını nasıl anlatacağız?

Bu türden soruları soranlar bir yanıyla politikayla uğraşırken diğer yandan böylesine abes sorular sorarak zamanımızı alıyor veya akılları sıra bizi başka alanlara çekmeyi deniyor...

Demek ki, hayat ve mücadelenin doğrulamayıp reddettiği ideolojik, politik ve örgütsel duruşlarından ötürü son derece işkilliler, rahatsızlar, büyü bozuluyor... Böyle olmasa bu türden abes sorular sormazlar.

Hâlbuki ilerici, devrimci politikayla uğraşan biri kolektif çabalarımızın anhasını/minhasını dürüstçe öğrenmek, bilgi sahibi olmak istiyorsa, önce **Gazetemiz**'i alır, okur ve inceler. Böylelikle bir hükme ve kanaate varır. Merakını giderir. Dahası bu-

nunla da yetinmiyorsa, kalkıp Büromuza gelir. Görüşme talebinde bulunur. Tanışır. Devrimci ve Komünist ise bu mütevazı organın yeni nitelikler kazanmasına çalışır. Sahiplenir. Eleştirel katkı yapar.

Böylelerinin ve kimi okurlarımızın bazı sorularına muhatap olmamak ve asil meseleyi gözden kaçırmadan gündeme getirmek üzere **Gazetemiz**'in Kasım 2009 tarihli birinci sayısında: **"İŞÇİ BİRLİĞİ Gazetemiz Hangi İhtiyaçtan Doğdu? Hangi İhtiyacı Karşılacaktır?"** başlıklı yazımızla konumumuzu ve sorunlarımızı açıklamış bulunmaktayız. Dost-düşman herkes bunu açıkça biliyor ve görüyor. Daha **Gazetemiz**'in üretimine başlamadan, Eylül 2005 tarihinde ise, **"İŞÇİ-KİTLE GAZETESİ İÇİN SINIF BİLİNÇLİ İŞÇİLERE**

ÇAĞRI" başlıklı bir broşür yayımlayarak, sınıf bilinçli işçiler başta olmak üzere, yönü proletaryaya dönük olan Devrimci ve Komünist Kadroları haberdar etmiş, onlara böylece hem değer vermiş hem de bilgilendirmiştik. Ayrıca, "Gelin bu türden bir organı kolektif olarak birlikte üretelim" önerisinde bulunmuş-tuk. Kolektifliği ideolojik süzgeçlerinden henüz geçirememiş olanların bu türden devrimci önerilere şaşkınlığının bilincindeyiz.

Böylelikle yayın faaliyetine başlayan **Gazetemiz**, hemen hemen her sayısında **İŞÇİ BİRLİĞİ KOLEKTİFİ** imzalı yazılarıyla ilke ve amaçlarını okurlarıyla paylaşmıştır.

Gazetemiz'in Kasım 2010 tarihli, 7. sayısında **"İŞÇİ BİRLİĞİ Gazetesi'nin İlke ve Amaçları"** (s. 2) başlıklı yazımızla da konuyu daha da netleştirmiştik. Samimi, dürüst, ilkel ve militan nitelikli işçilerin **Gazetemiz** hakkındaki bütün sorularını aynı duygularla cevaplamak birinci görevimizdir. Fakat **"İŞÇİ BİRLİĞİ Gazetesi Ne Yapmak İstiyor?"** türünden düzeysiz, spekülâtif sorulara verilecek cevabımız ise yoktur. İlke ve amaçları, içeriği açık ve net olan bu türden bir organı adı, adresi, konumu, geçmişi ve deneyimi bilinen kadrolar üretmektedir. Bu türden bir faaliyeti kolektif çabalarla üretmenin adı neyse bizim adımız da odur.

İlkel çerçevesini birlikte çizmek ve oluşturmak şartıyla Devrimci ve Komünist olan her birey, grup, çevre ve örgüt ile kolektif çabaları

denemek, sosyal pratikte kolektif işler yapmak, bizim aslı işimizin bir parçasıdır.

Gazetemiz'de ifadesini bulan tezler, tahliller, yorumlar, değerlendirmeler, öneriler, eleştiriler ve polemikler ne demekse bizler de onu yapmaya çalışıyoruz.

"Tek Parti, Tek Sendika, Tek Gençlik Örgütü" şiarımız ne demek istiyorsa onu yapmak istiyoruz.

"İşçi Sınıfının Siyasal ve Sendikal Birliği"'nin manası neyse bizim kastımız da odur.

İşliklerimizde bu türden devrimci ütopyalarımızın gerçekleşmesine çalışıyoruz. Hacivat-Karagöz oynamıyor, iş yapıyoruz.

İşçi-Kitle çalışmalarımızda Modern Proletaryanın kendi davasına sahip çıkmasının kavgasını veriyoruz. Kadroların **"Marksizm'in yorumu ve pratikte yeniden üretim"** sorunsalını hazmetmesine çalışıyoruz. Proleter devrimci hareketimizin yeni nitelikler kazanmasına önem veriyoruz.

13. Sayımızı üretmiş olmakla küçükburjuvalar misali ne kibir ve gurura kapılıyoruz ne de konumumuzu abartıyoruz. Kolektif çabalarımızla daha yapacak çok işimizin olduğunu biliyoruz. Eksikliklerimizin farkında olarak, bunları iş ve üretim faaliyetinde gidereceğimizi biliyoruz. Profesyonel kadrolara kavuştukça burjuva ve küçükburjuva "sol" akımlar üzerinde anlamlı bir basınç uygulayacağımızı da biliyoruz.

İŞÇİ BİRLİĞİ

Soykırımcılar ve Katliamcılar Koç'un İzinden Gidiyor

- "Yakalanan anarşistlerin ve suçluların mahkemeleri uzatılmamalı ve cezaları süratle verilmelidir. Polis teşkilatını teçhiz edecek ve kuvvetlendirecek imkânlar genişletilmeli, gerekli kanunlar bir an önce çıkarılmalıdır."

- "Şimdi; 'Faşist ordu iktidara geldi, kapitalistlerle birleşerek, Türk işçisini istismar ediyor' propagandası yapılmaktadır. Böyle bir iftira karşısında, işçi-işveren ilişkilerini düzenleyecek olan kanunlar dikkatle incelenerek, taraflar için adilane bir şekilde ve asgarî hata ile çıkarılmalıdır. Bu düzenleme yapılırken, bazı sendikaların Türk Devleti'ni ve ekonomisini yıkmak için bugüne kadar yaptıkları aşırı hareketler, göz önünde bulundurulmalıdır."

- "(...) **DİSK**'in kapatılmış olmasından dolayı bir kısım işçiler, sendikal münasebetler yönünden bekleyiş içindedirler. Militan sendikacılar, bu işçileri tahrik etmek ve faaliyetini devam eden sendikaların yönetim kadrolarına sızarak, kendi davalarını devam ettirmek niyetindedirler. Bu durum bilinerek, hazırlana-

cak kanunlarda gerekli tedbirler alınmalıdır."

- "Doğu Berlin'de kurulan Türkiye Komünist Partisi, memleketi dışardan ve içeriden yıkmak için son yıllarda çok şeyler yapmıştır ve hâlâ yapmaya devam etmektedir. (...) **Komünist Parti'nin, solcu örgütlerin, Kürtlerin, Ermenilerin, birtakım politikacıların kötü niyetli teşebbüslerini devam ettirecekleri muhakkaktır. Bunlara karşı uyanık olunmalı ve teşebbüsleri muhakkak engellenmelidir.**"

- "(...) **Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Turgut Özal** hakkında, birtakım dedikodular başlatılmıştır. **Turgut Özal, bir dahi değildir. Onun da hataları olabilir. Fakat bu nazik dönemde, mevcudun içinde, meselelerimizi en iyi bilen insandır. Dedikodulara bakmadan, kendisini tutmakta fayda vardır.**"

- "Dinsiz millet olmaz. Din işleri, bu defa, siyasî partilerin istismar edemeyecekleri şekilde düzene sokulmalıdır."

- "**Bize, ancak bizden hayır geleceğini bilmekteyiz. Milletten hayrı için vereceğiniz mücadelede, zatiîlerine ve arkadaşlarınıza muvafakiyetler temenni ediyorum.**"

Bu satırlar **TÜSİAD**'ın kurucularından ve Türkiye'nin en güçlü holdinginin sahibi Vehbi Koç'un Kenan Evren'e yazdığı 3 Ekim 1980 tarihli mektubundan alınmıştır. Koç'un bu mektubundaki "tavsiyeleri" 12 Eylül faşizmi ve onun temeli üzerinde kurulan günümüze kadarki tüm hükümetler tarafından **harfiyen** yerine getirilmiştir ve getirilmeye devam etmektedir. Aslında bu cümlelerde

işçi düşmanlığıyla, emekçi halklar arasında körüklenen düşmanlıkla, ikiyüzlü din politikasıyla, 12 Eylül'den sonraki burjuva politikasının **bütün** tarihi henüz gerçekleşmeden **önce** özetlenmiştir. Böyle olduğu içindir ki, Vehbi Koç anılarında "1939-1982 Son Kırk Yılın Değerlendirilmesi" başlığı altında 12 Eylül'ü aşağıdaki övgülerle değerlendirmiş ve âdeta kendi çocuğu gibi sahiplenmiştir:

"12 Eylül, Devletin Yeniden Kurulması Devridir."

"(...) 24 Ocak 1980'de kabul edilen İktisadî İstikrar tedbirlerinin aynen devamına karar verildi. İlk iş olarak, anarşinin önüne geçilmesine çalışıldı ve memlekette her gün daha fazla huzur ve sükûn tesis edildi. Grev hakkının suistimali önlenildi. İhtiyacımız olan petrolü temin edecek döviz sağlandı. Fabrikalar yeniden çalışmaya başladı. Danışma Meclisi kuruldu. Anayasa bu Meclisten ve **MGK**'dan geçerek, millet oyuna sunuldu. Millet, Cumhuriyet tarihinde görülmedik bir çoğunlukla Anayasa'ya "evet" dedi.

devami s. 3'de

Bu TC'nin Gerçek Yüzüdür

Toprağın altından fıskıran toplu mezarlar,

Son teknoloji savaş makinalarından üzerlerine yağdırılan bombalarla katledilen köylüler, bombalı provokasyonlar,

“Terörle mücadele” adı altında ardı arkası kesilmeyen ve hiçbir sınırları tanımayan baskınlar, gözaltılar, tutuklamalar, cezalar,

“İşkenceye sıfır tolerans” adı altında sokak ortasında alenen uygulanan polis terörü ve işkence,

“İleri demokrasi” maskesi altında hapishanelerdeki onlarca basın mensubu, yüzlerce öğrenci, binlerce devrimci, demokrat, yurtsever aydın ve politikacı,

Burjuva mahkemelerinin insanlarla gözlerinin içine baka baka dalga geçen kararları ve bu kararları kendilerinin bile inanmadığı “yargının bağımsızlığı” demagogleriyle savunmaya çalışan politikacılar,

“Tek bayrak, tek millet, tek vatan, tek dil” sloganlarıyla inkâr, imha, zorla asimilasyon politikasında ne pahasına olursa olsun ısrar,

En temel hakları için mücadele eden işçilere, emekçilere, öğrencilere cop, biber gazı, tekme, tokat, hakaret, baskı, eziyet, işkence, hapis,

Ezilen ve sömürülen milyonların ilk kurulduğu yıllardan bugüne kadar günbegün “tadına baktıkları” **sermaye cumhuriyeti** gerçekliği budur. AKP hükümeti geçen 9 yılda bu gerçeklikte hiçbir şeyi değiştirmedeği gibi pek çok açıdan onu daha da dayanılmaz hale getirdi. Fakat bunu geniş yığınların demokratik özelemlerini “ileri demokrasi”, “Kürt açılımı”, “12 Eylül'den hesap sorma”, “militarizmi geriletme” vb.

söylemlerle başarıyla sömürmesini bilerek yaptı. Yani sopayı olanca gücüyle vururken, havucu da yeri geldikçe maharetle kullanmasını bildi. Bu muazzam sahtekârlığı sahneye koyarken özellikle arkasına aldığı “liberal” denilen burjuva yazar-çizer-akademisyen takımının geniş desteğinden oldukça büyük fayda gördü.

Ama son zamanlarda önde gelen liberallerle hükümetin arası biraz limonî görünüyor. Liberal baylar ve bayanlara bakılırsa şu son dönemde o “açılımcı”, o darbelere ve militarizme karşı cesaretle dövüşen o AKP ne olduysa birden ortadan kalkmış, yerine bir anda sistemle, eski devlet gelenekleriyle uzlaşan bir AKP ortaya çıkıvermiştir. Liberal proflardan biri bir tv kanalında Hrant Dink davasının kararını yorumlarken hayretle soruyor: o Vali'yi, Emniyet müdürünü nasıl ödüllendirdiniz? İnsan hayretin böylesine hayret etmeden edemiyor! Aca ba bütün bunlar yeni mi oldu? AKP bugünkü uygulamalarının temelini 2005 yılında terörist “Terörle Mücadele” yasalarında yaptığı değişikliklerle göz göre göre hazırlarken, bu terörist yasalarla binlerce çocuğu hapse atarken, “çocuk da olsa ane de olsa güvenlik güçleri gereğini yapacaktır” diyerek polis terörünü teşvik ederken, “tek millet, tek devlet, tek bayrak, tek dil” naralarıyla yeri göğü inletirken, her fırsatta Alevi-Kızılbaş nüfusa karşı en geri önyargıları körüklerken, bütün bunları yaptığı yıllar içinde “ileri demokratlığına” halel gelmemiş de, ne olmuş ki şu son birkaç ayda “devletle uzlaşan parti” olup çıkmıştır?

Gerçek şudur ki, gelinen noktada artık mızrak çuvala sığmıyor.

AKP'nin kendinden önceki bütün sermaye hükümetleri gibi düzeni dönüştürmek için değil kurulu düzen içinde kendisine mümkün olan en geniş hareket alanını açmak için mücadele ettiğini artık çocuklar bile görüyor. Bu noktada liberal baylar da “sürece bakın, ayrıntılara takılmayın, güzel şeyler olacak, militarizme geri adım atılmıyor” masallarını artık daha fazla anlatacak yüzü bulamıyorlar. Gerçi onların bir kez daha bu masalları anlatmalara koyulmaları için yeni bir sermaye hükümetinin kurulması hâttâ yalnızca mevcut hükümetin yeni bir sahte “demokrasi açılımı” yapması yeterli olacaktır. Nasıl olsa kendi yarattıkları şişirilmiş umutlar boşa çıktığında her zaman “ah bu kez de yanlışlık, hâlbuki bu son hükümetin sözlerine ne kadar güvenmiştik, ne kadar da demokratik konuşuyorduk, daha öncekilerin hiç söylemediği şeyler söylüyorduk, ama o da statü-

koya boyun eğdi, devlet geleneğine teslim oldu...” vb vb. diyerek kendilerini akılları sıra kolayca aklayacak kadar geniş mezheplidirler. Ne yazık ki onlara yarattıkları sahte umutların sınıf ve tarih bilinçli, tutarlı, örgütlü bir politik güç de yoktur.

Sınıf ve tarih bilinçli proletarya “laik/dinci”, “ulusalci/liberal”, sahte anti-empyalist /sahte demokrat burjuvazi içindeki iktidar hesaplaşmalarına **taraf** değildir ve olamaz. Ne de 90'ına merdiven dayamış TC günün birinde “demokratikleşecek” umuduyla daha onlarca yıl eli kolu bağlı sermaye hükümetlerinin yapacağı demokratik reform kırıntıları için dua edebilir. En ileri demokratik taleplerin, tüm ulusların, ulusal, dinsel ve mezhepsel azınlıkların ve tüm dillerin tam hak eşitliğinin, tüm ulusların kendi kaderini tayin hakkının tek tutarlı savunucusu devrimci proletaryadır. Fakat sınıf bilinçli proletarya şunu da adı gibi biliyor ki, emekçi yığınlar için demokratik özgürlüklerin kayda değer ölçüde gerçekleşmesi, az çok anlamlı ve kalıcı kısmî reformlar ve kazanımlar, militarizmin, faşizmin, şovenizmin, gericiğin gerçek anlamda geriletilmesi olsa olsa ancak **kitlelerin bağımsız devrimci mücadelesinin, proletaryanın iktidar mücadelesinin**, yani varolan bürokratik-militarist aygıtın reforme edilmesi değil tamamen parçalama ve kökünü kazıma mücadelesinin bir yan ürünü olabilir ve asla kendi başına bir amaç olamaz.

İŞÇİ BİRLİĞİ

“Soykırımcılar ve Katliamcılar Koç'un İzinden Gidiyor” başlıklı yazının devamı:

Danışma Meclisi, parti ve seçim kanunlarını hazırlamaya başladı. Alınan tedbirler sayesinde enflasyon yüzde 30 civarında geriledi. (...)

Bu satırlar günümüzde TÜSİAD başkanı Ümit Boyner'in “artık 12 Eylül Anayasa'sını tarihin çöplüğüne atma”nın gerekliliği ve Hrant Dink davasıyla ilgili kararın “vicdanları sızlatması” üzerine sözlerinin ikiyüzlülüğünü fazlasıyla kanıtlamaktadır. 12 Eylül'ün Anayasa'sıyla, YÖK'üyle, sürekli daha da güçlendirilen tekelci kapitalist devlet aygıtıyla (militarist aygıtı, polis devleti, “özel” mahkemeleri vb.yle), sermayenin çıkarlarına kölece bağlanmış sağlı “sol”lu partileri ve sendikaları gibi bütün kurumlarıyla gü-

nümüze kadar gelebilmesi, Türkiye ekonomisinin hâlihazırda yüzde seksenini kontrol etmeye devam eden TÜSİAD'ın ağırlığı olmadan asla mümkün olamazdı.

Günümüzde de kendi sınıf egemenliklerini korumak için halklar arasında düşmanlığı, “Türk'ten başka herkes Türk'ün düşmanıdır” felsefesini, anti-komünizmi, dinsel mezhepsel önyargıları her zaman canlı tutmak ve körüklemek için ellerinden geleni ardına koymayan bütün sermaye partileri ve odakları Koç'un izinden gitmekte ve onun vasiyetini yerine getirmektedir. TÜSİAD başkanının timsah gözyaşları döktüğü Hrant Dink'in katliamını büyük bir “millî mutabakat” içinde ger-

çekleştiren resmî-“gayri resmî” bütün güçler de öyle...

Bugün 12 Eylül'ün apoletlileri 12 Eylül hukuku üzerine kurulu TC mahkemeleri tarafından sözümona yargılanmaya başlamıştır. Bu “yargılamanın” ne kadar sahtekârca olacağını 12 Eylül ideolojisinin ruhuna uygun olarak hazırlanan -ve tam da bu yüzden örneğin yukarıdaki alıntılarını içermeyen- iddianame şimdiden kanıtıyor. İddianame 12 Eylül'ün **faşist**, işçilere, emekçi halklara, devrimcilere düşman karakterini gizleyerek onu salt “darbe” kapsamında yarı yarıya aklamaya, birkaç “paşanın” işgüzarlığı gibi göstermeye çalışıyor. 12'li faşist darbeleri TÜSİAD'ın gazetelere ilân

vererek desteklediğini unutturmaya çalışıyor. Yine de bu göstermelik yargılama bile birilerinin “ileri demokrasi” aşkının değil, kitlelerin mücadelesinin, devrimci ve demokratik güçlerin 12 Eylül'ün faşist karakterini teşhir etmek için on yıllarca süren mücadelesinin bir ürünü olarak görülmelidir.

12 Eylül'ün esas sahipleri de dâhil olmak üzere bütün sorumluların ve onların faşist politikalarının bütün takipçilerinin yaptıklarının hesabını proletarya devriminin mahkemelerinde emekçi halklara gerçekten verecekleri günler de eninde sonunda mutlaka gelecektir.

İŞÇİ BİRLİĞİ

On Binler Bir Kez Daha Hrant Dink İçin Buluştu

AGOS gazetesi kurucusu ve genel yayın yönetmeni Ermeni gazeteci Hrant Dink'in katledilmesinin 5. yıldönümünde on binlerce insan Hrant Dink davasının utanç verici kararını protesto etmek için 19 Ocak 2012 günü bir araya geldi.

Taksim'den AGOS gazetesi binasının önüne kadar yapılan yürüyüşte; 'Katil Devlet Hesap Verecek, Faşistler Vuruyor AKP Koruyor, Hepimiz Hrant'ız Hepimiz Ermeniyiz, Faşizme İnat Kardeşimsin Hrant, Bu Dava Böyle Bitmeyecek, Yaşasın Halkların Kardeşliği' sloganları atıldı.

AGOS önünde toplanan kitleye Hrant Dink'in arkadaşları adına Karin Karakaşlı anlamlı bir konuşma yaptı. Karakaşlı:

"O cenaze gününde 1915'i, Der-sim'i, Maraş'ı, Çorum'u, tekmil faili meçhulleri, ihtilalleri, olağanüstü halleri, bitmek bilmez darbe girişimlerini buluşturduk. Kompartıman

usulü ayrı ayrı yaşamamız buyrulmuş ne varsa, bir kıldık. Büyük oyunun onun birleştirici ruhuyla bozduk" diye konuştu.

Eyleme devrimci ve demokratik çevreler de TC devletinin konumunu teşhir eden sloganlarıyla katıldılar. Dink katliamını sermaye içi iktidar ve çıkar kavgasında kullanmak isteyen sağlı "sol"lu çevrelerin sloganları kitlelerden hiçbir karşılık bulmadı.

İstanbul'dan İŞÇİ BİRLİĞİ okurları, 19 Ocak 2012

İŞÇİ BİRLİĞİ'nin Sözü: TC sermaye devletinin "hukuk"u hiçbir zaman ezilen halkların, ezilen ve sömürülen emekçi yığınların haklı taleplerinin kararlı ve samimi sözcülerine karşı adalet göstermemiştir, göstermeyecektir. Dink katliamı Türk burjuvazisinin soykırımcı geleneklerinin dolaysız bir devamıdır ama Uludere katliamının da bir kez daha kanıtlandığı gibi asla nihaî hal-kası değildir.

Aynı sermaye cumhuriyeti daha ilk kurulurken Suphi'lerin katliamında görüldüğü gibi iktidar için kendi aralarında kanlı bir kavga yürüten bütün burjuva çevrelerin rol aldığı anlaşılan bu katliamda, Hrant Dink'in kurban seçilmesinin başlıca nedeni onun çözümü TC devletinin ya da emperyalist metropollerin

adaletinde değil, Anadolu'nun emekçi halklarının bilincinin ve ilerici geleneklerinin uyandırılmasında araması, bunu için kararlılıkla mücadele etmesiydi.

Sermaye egemenliği katliam, soykırım, savaş ve ulusal azınlıkların daha güçlü milletler tarafından boyunduruk altına alınması ve ezilmesi demektir. Bu en gerisinden en "ileri demokratik" olanlara kadar bütün kapitalist ülkelerde böyledir. Halkların barış içinde ve kardeşçe yaşamasını sağlamış olan ve sağlayacak olan yalnızca bütün milletlerin tam hak eşitliğini kayıtsız şartsız garanti altına alan işçi sınıfı ikti-

darıdır, Türk, Kürt, Ermeni ve bütün emekçi halkların Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'dir. Milyonlarca insanın dünyanın dört bir yanında kapitalizme "artık yeter" dediği günümüzde kim ki bu gerçeği gizliyor veya görmezden geliyorsa, kim ki emekçi halkların umudunu 90'ına merdiven dayamış sermaye devletinin "demokratikleşmesine" bağlamayı vazediyorsa, o bir avuç asalağın egemenliğini korumak için girişilecek yeni cinayetlere, soykırımlara ve savaşlara bilerek veya bilmeyerek çanak tutmaktadır.

İŞÇİ BİRLİĞİ

Politik Ekonomi

2012 Mali Yılı Bütçesi Kabul Edildi: Bu Bütçe Kimin Bütçesi?

Meydanlara çıkan işçiler, emekçiler, öğrenciler, aydınlar taleplerini sıralarken sık sık; "**savaşa değil eğitime bütçe**", "**savaşa değil sağlığa bütçe**" benzeri sloganlar atar, pankartlar taşırlar. Bu talepler haklıdır, dillendirilmelidirler, ancak bu talepler burjuva iktidarlarının umurunda değildir.

2012 yılı Bütçesi TBMM'de hararetli tartışmalardan sonra kabul edildi, yayınlandı ve yasalastı. Yazımızın başlığındaki sorunun cevabı bellidir, ilgili/ilgilenmesi gereken her insan ideolojik/sınıfsal konumuna göre bu bütçe-deki rakamları kendince yorumlayabilir ve sonuçlar çıkarır. Bizim bu yazıdaki amacımız bazı bütçe rakamlarını buraya aktarmak, neyin kimden alınıp kime harcandığını bir kere daha belgelemektir. Arada kısa açıklamalar yapılacaktır, bunların yararlı olacağına inanıyoruz.

2012 yılı bütçesinin Giderleri toplamı: 385.485.625.921 TL,

2012 yılı bütçesinin Gelirleri toplamı: 364.382.125.000 TL'dir.

Aradaki farka ise Bütçe Açığı denilmektedir! Yani bu bütçe baştan açık vermektedir, açığı kapamak için başvurulacak kaynak ise yine işçiler, emekçiler ve halkımızdır.

Önce gelirlere bir bakalım:

Vergi Geliri: 300.995.224.000 TL olup bunun 56.710.510.000 TL'si Gelir Vergisidir; yani tüm çalışanların 'maaşlarından kesilerek' ve küçük esnaftan toplanacak miktardır.

30.035.121.000 TL'si ise Kurumlar Vergisi olup tüm şirketlerden toplanacak vergidir. Hey gidi hey, Dünyanın ilk 20 büyük ekonomisi içindeki ülkede kim ne oranda vergi ödüyor!

Vergi geliri içerisinde KDV toplamı 50.647.802.000 TL'dir. Herkes, her aldığı şeye KDV öder ama nihaî olarak bu tutar son tüketicinin, yani başta işçiler olmak üzere emekçi halkın cebinden çıkmaktadır!

Yine vergi geliri içerisindeki ÖTV tutarı ise 70.646.570.000 TL'dir. Bu da yine nihaî tüketicinin cebinden çıkar. Devletin "özel" saydığı her şey için ödenir.

Bütçe gelirlerinin önemli bölümünün kaynağına da baktık, şimdi bu geliri kim ne kadar harcayacak bir de bunlara bakalım:

Cumhurbaşkanlığı:	138.700.000 TL
TBMM:	651.252.000 TL
Adalet Bakanlığı:	5.277.313.000 TL
Milli Savunma Bakanlığı:	18.229.672.000 TL
İçişleri Bakanlığı:	2.585.387.000 TL
Jandarma Gen. K.:	4.913.982.000 TL
Emniyet Genel Müdürlüğü:	12.119.314.000 TL
Milli Eğitim Bakanlığı:	39.169.379.190 TL
Sağlık Bakanlığı:	14.357.938.000 TL
Başbakanlık:	861.757.000 TL
Diyamet İşleri:	3.891.166.000 TL
Çalışma ve Sos. Güv. Bak:	31.551.963.000 TL
Enerji ve Tabii Kaynaklar:	591.527.000 TL
Kültür Bak:	1.705.076.000 TL
Aile ve Sos. Pol. Bak:	8.841.713.000 TL
Bilim, San. ve Tek. Bak:	2.236.131.000 TL
Çevre ve Şehircilik Bak:	929.814.000 TL
Gençlik ve Spor Bak.	4.469.119.000 TL
Gıda, Tarım ve Hay. Bak:	10.484.859.000 TL
Kalkınma Bak:	1.067.700.500 TL
Dışişleri Bak:	1.351.947.000 TL
AB Bakanlığı:	151.171.000 TL
Gümrük ve Tic. Bak:	384.676.000 TL
Ulaştırma Bak:	9.091.374.000 TL

Daha fazla detaya girmeye gerek var mıdır? Bu rakamları yorumlamaya gerek var mıdır? Her şey açık ve ortadadır. O halde, meydanlarda ve her fırsatta talepleri dillendirmeye evet! Bunlar kitlelerde bir bilincin oluşması için gereklidir. Ancak böyle olur yağmalar ve avantajlar cumhuriyetinin bütçesi! Bu hiç unutulmamalıdır.

İŞÇİ BİRLİĞİ

KESK ve TTB'nin 21 Aralık 2011 Grevi

12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 askerî faşist darbelerinden sonra tekeller devlet kapitalizminin "yüksek" çıkarları uzantısında işçi sınıfı ve emekçilerin haklı talepleri ile örgütleri büyük darbeler aldı. Görece kazanılmış hakları kabaca gasp edildi. İlerici ve demokrat siyasi partiler, sendikalar ve kitle örgütleri kapatıldı. Eğitim ve sağlık işkollarında yapılan özelleştirmelerle bu alanlar vahşi kapitalizmin bitmez ve tükenmez sömürüne sunuldu. İnsanlarımız en çok da eğitim ve sağlık gibi temel ihtiyaç alanlarındaki sömürü ile karşı karşıya kaldı. Tekeller devlet kapitalizmi bununla da yetinmedi, bu alanlardaki işçi ve emekçilere karşı da yeni yeni baskı yöntemleri geliştirdi. Kazanılmış hakları geri alan yasal ve fiilî yaptırımlara yöneldi: Taşeronlaştırma, hizmet satın alma, sözleşmeli personel uygulaması...

AKP iktidarının da katmerli olarak uygulamaya devam ettiği bu gerici politikalar karşısında; Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) ve Türk Tabipleri Birliği (TTB)'nin bir süre önce yetkili organlarında aldığı fiilî Grev kararı 21 Aralık 2011 tarihinde bütün ülke düzeyinde uygulandı. Eylemin başını TTB ve SES sendikası çekiyordu. Sağlık emekçileri çoşku ve militandı. Başta Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB) ile Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DISK) ve tüm diğer ilerici, demokrat güçlerce desteklenen grev, büyük kentlerde bin-

lerce insanın AKP'nin gerici ve kısıtlayıcı uygulamalarına karşı ortak tepkiye dönüştü. İş bırakma, yürüyüş, basın açıklamaları ve fiilî mitinglerde, sağlıkçıların taleplerinin yanı sıra, basına ve öğrencilere yönelik sindirme operasyonları da tekrar gündeme taşındı.

"GREVLİ TOPLU SÖZLEŞME, GÜVENCELİ İSTİHDAM, İNSANCA YAŞAYACAK TEMEL ÜCRET, BASKI, CEZA VE SÜRGÜNLERİ DURDURMAK, EK ÖDEMELERİN EMEKLİLİĞE YANSITILMASI İÇİN GREV" gibi talepleri içeren pankartlarla gerçekleştirilen grevlerde işçi sınıfı ve emekçilerin haklı talepleri dile getirildi. Ülke çapında gerçekleştirilen bu greve AKP iktidarı polis ve gaz bombası ile saldırmadı. **İŞÇİ BİRLİĞİ** Gazetemizin sorumlu kadrolarıyla, başta 80 yaşındaki emektar arkadaşımız Sırrı Öztürk (15/16 Haziran Direnişi'nin birinci sanığı) olmak üzere İstanbul Beyazıt Meydanındaki grevci işçi ve emekçilerle birlikte olduk. Kimileri gibi *Gazetemizin* flamasını açmadık. "Birlik" peşrevleri yapan yalancı pehlivan sendikacılarla BDP'ye eklenmiş politikacıların ajitasyonlarını dinlemek için değil, Greve katılan işçi ve emekçilerin nabzını tutmaya çalışmak üzere alandaydık. İşçi ve emekçilerin grevine dayanışma duygusu ve düşüncesiyle katıldık.

Greve katılım yeterli sayıda değildi. Kamu emekçilerinin özellikle kadınların morali yüksekti. Coşku ve heyecan da fena sayılmazdı. Fa-

kat "Grev alanlarında yüzbinleri bulan katılımları gerçekleştirebilseydik, Türkiye'nin gündemini yarım saatte değiştirebilirdik" devrimci ütopyamızı bu vesileyle dillendirmekten de kendimizi alamadık.

Sendikalı örgütsel katılımların yanında, söze "benim partim..." diye başlayan sol örgütsel katılımlar ise çok zayıftı. Bir örgüt flaması ve taşımaya yetecek kadar insan, işte o kadar!..

Bu memlekette emeğin kurtuluş mücadelesine omuz vermeye aday, anılmaya değer çok yüksek bir potansiyel güç var. Bu sosyal muhalefet dinamiklerini enerjiye çevirecek, yani kitleleri seferber etme yeteneğine sahip bir örgüte ve kurmaya da sahip olmadığımız çok açıktır.

Sendika bürokratları ile işçi aristokratlarını ve sosyalizm adına kendiliğinden kurulmuş, örgütler anarşisi hastalığına yakalanmış, dar grup kültüründen başka bir yöntemi düşleyemeyen, "sol" parselasyonun çok yönlü engellerini aşamadığımız için grevler, eylemler ve direnişler de nihai amacına bir türlü ulaşamıyordu. Kitlesele çıkışlar yalnızca

bir tek gün ile sınırlıydı. Yayılma istidadı gösteremiyordu. Bu türden zaaflarımız yüzünden ne taleplerimiz karşılanıyor ne de kitlesele çıkışlar sistemi geri adım atmaya zorlamaya yetiyordu. Aksine bazı kitlesele çıkışlar kapitalist anarşi sistemine "kalp ilacı" yerine de geçebiliyordu.

Hâlbuki sistemin baskı ve terörünü aşmak bizim elimizdeydi. Kolektif çabalarımızla sistemi silkeleyecek anlamlı ve ileri bir adım atmak bizim elimizdeydi. Bu şarta bağlı olarak işçi ve emekçilerin haklı taleplerinin karşılanması imkân dâhilindeydi.

Yakıcı bir sorun olarak gündeme taşıdığımız: **İşçi Sınıfının Siyasal ve Sendikal Birliği** sorunsalı hem daha anlamlı biçimlerde gündeme taşınabilir hem de devrimci hareketimiz önemli bir sıçrama yapabiliirdi.

İŞÇİ BİRLİĞİ Gazetemiz: **TEK PARTİ-TEK SENDİKA-TEK GENÇLİK ÖRGÜTÜ** şiarımızı boşuna tekrarlamıyordu... 21 Aralık 2011 fiilî Grevi öngörülerimizin ne denli haklı ve hayatî olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır.

İŞÇİ BİRLİĞİ

Sendikal Hareket

Türk-İş Kongresi ve Düşündürdükleri

Devlet/sermaye destekli kuruluştur, geçmiş kirli tarihi, oportünist ve gerici kadrosu, finansmanı yeterince bilinen Türk-İş Konfederasyonu 35 sendikasıyla tabandan gelen militan ve direngen sınıfsal taleplerin önünde baraj olmaya çalışıyor. Konfederasyona bağlı 10 sendika, "Sendikal Güçbirliği Platformu" girişim ve söylemleriyle Türk-İş'e karşı bir isyan bayrağı açıyor. Türk-İş yönetimine karşı açılan bu mücadelede bir yanı sıra **İŞÇİ BİRLİĞİ** Gazetemizin gündemde sıcak tuttuğu ve önerdiği "**İşçi Sınıfının Siyasal ve Sendikal Birliği**" davasının haklılığının önünü kesmek içindir. Çünkü sınıf mücadelesi gelişip güçlendikçe "Birlik" sorunu da yakıcı bir sorun olarak gündemdeki yerini korumaktadır. İşçi sınıfı ile organik ilişkili kadrolar sürekli biçimlerde bu konuyu işlemekte ve çalışmaktadır. Mevcut sendikalara üye olan sınıf bilinçli işçiler giderek hem politikleşmekte hem de sendika bürokrasilerini etkilemektedir. Sendika bürokrasisi ile işçi aristokrasisi bütünleşerek 'tabandaki bu ilerici gelişmeleri nasıl frenleriz' kaygısına düşmüştür.

"Sendikal Güçbirliği Platformu"

tabandaki bilinçli işçilerin nabzını tutmaya çalışmış, Türk-İş genel kongresinden önce onları bölgesel birimlerde konuşurarak önerilerini ve taleplerini öğrenmiştir. Türk-İş dâhil bütün sendikalarda tabandaki ilerici işçi muhalefetinin, değil büyük kongreye, şube kongrelerine dahi seçilerek/yansıtılmadığı bilinen bir gerçekliktir. Sendika bürokratları kendilerine şu ya da bu düzeyde muhalefet eden, işçi sınıfının siyasal ve sendikal birliğini tutarlı biçimlerde savunan tabandaki işçilerden kimleri yanlarına alacaklarını ve onları nasıl kendilerine benzeteceklerini çok iyi bilmektedirler. Sendika bürokratlarının kongre ve seçim oyunları burjuva partilerinininkinden daha güçlüdür. İşletilmekte olan "Sendikal Çark" bu minval üzere kurguludur...

13 Şubat 1967'de Türk-İş'ten koparak kurulan DISK, işte bu düzeneği bozup işçi sınıfının sendikal birliğini tabanda gerçekleştirmeyi amaçlıyordu. Bunu büyük ölçüde de gerçekleştirmenin yolundaydı. 30 bin üyeli DISK ve ilerici işçi sınıfı 2,5 milyon üyeli sendikaları harekete geçirebilmiş, işçi sınıfının sendikal birliği yolunda ileri bir adım

olan 15 / 16 Haziran Direnişine katmayı başarmıştı. DISK, 100 yıllık sınıf mücadelesi tarih ve devrimci geleneklerimizin üzerinde oturuyordu. DISK bir geleneğin adıydı. Ne hazindir ki; sendika bürokratları DISK geleneğimizi de öteki sendikalar gibi birer devlet sendikası derekesine indirgemeyi becermişlerdir!.. 1980 askerî faşist darbe sonrasında kapatılan, mal varlığına, arşivine, devrimci geleneğine ve Ankara'daki DISK Genel Merkez binasına (Bu bina sendika bürokratları ile uzlaşarak... Anayasa Mahkemesine tahsis edilmiştir) el konulmuştur. 30 bin üyeli DISK'i sendika bürokratları değil, 15 / 16 Haziran Direnişini gerçekleştiren militan işçiler bu sayıyı kısa sürede 650 bine çıkararak DISK yapmıştır. DISK kapatılınca üyeleri Türk-İş ve Hak-İş sendikalarınınca bölüşülmüştür!..

"Sendikal Güçbirliği Platformu" adıyla, Türk-İş'e bağlı 10 sendikaların girişimi; sistemle bütünleşen, gerici iktidarlara iyi geçinen, onlara zarar vermeyen, işçi düşmanlığı kimlikleri giderek ayyuka çıkan yöneticileri tasfiyeyi amaçlamamaktadır. AKP'ye kölece angaje, sarı ve çok kirli sendika yöneticileri yerine

"sosyal-demokrat" ya da "solak" görünümü ve tabandaki ilerici işçi muhalefetine yeni bir baraj olmanın öte bir anlam taşımamaktadır.

Burada asıl amaç; Türk-İş yönetiminin üzerinde oturduğu "partiler üstü" devlet sendikacılığını aşmak değildir. Tabandan gelen ilerici işçi baskısını bir süreliğine daha oyalama ve işçi sınıfının haklı taleplerini hasıraltı etme girişimidir. Nitekim Türk-İş genel kongresinde suya sabun dokunmayan sözüm ona muhalefetleriyle kendilerinden farksız kaşarlanmış sendika bürokratlarıyla uzlaşma numaralarına girmişlerdir.

Sonuç ortada... Devlet sendikacılığını kötü bir meslek olarak seçen sendika bürokratlarının "birlik" numaralarıyla araya kalın ayırım çizgilerimizi çekmenin tam zamanıdır.

"İşçi Sınıfının Siyasal ve Sendikal Birliği" davasının önüne konulmak istenen "Sendikal Güçbirliği Platformu" tabandaki ilerici işçi muhalefetini sindirip sulandırmaya yetmeyecektir. Bu yolda işçi sınıfının önüne konulmak istenen her türden sendikal ve siyasal köstek devrimci ve kolektif çabalarla yıkılacaktır.

Ali Özdoğu

AKP Eğitimle de Dalgasını Geçiyor

Eğitim ve Bilim Emekçileri Sendikası (Eğitim-Sen), 2011-2012 eğitim-öğretim yılının ilk yarısı ile ilgili hazırladığı raporu açıkladı. Raporda, Milli Eğitim Bakanlığı'nın Kasım 2011 verilerine göre, Türkiye genelinde 661 bin 571 öğretmenin görev yaptığını, bunlardan 661 bin 411'inin kadrolu, 160'ının sözleşmeli olduğunu kaydetti. Raporda, Bakanlık verilerine göre 2011-2012 eğitim öğretim yılının ilk yarısında ek ders karşılığı çalıştırılan ücretli öğretmen sayısının 60 bin 94 olduğu ifade edilirken, "Bir yanda norm kadro esasına göre 126.137 öğretmen açığı varken, diğer yanda 300 bini aşkın ataması yapılmayan öğretmen bulunmaktadır" denildi. Raporda, 2011'de KPSS'ye giren ve resmî olarak atama bekleyen öğretmenlerin sayısının 264.277 olduğunun altı çizilirken her yıl eğitim fakültelerinden mezun olanların sayısının 33.783, diğer üniversitelerden mezun olup pedagojik formasyon eğitimi alanların sayısının ise 39.359 olduğu kaydedildi. Ataması yapılmayan öğretmenlerin sayısının her yıl en az 73.142 kişi artığının vurgulandığı raporda, her yıl mezun sayısının yarısı kadar bile öğretmen ataması yapılmamasının, ataması yapılmayan öğretmenlerin sayısını birkaç yıl içinde 500 binlere çıkacağı endişesine neden olduğu belirtildi.

Tablo buyken, seçimlerde 55.000 kadrolu öğretmeni tek seferde atayacağını açıklayan AKP, en son sadece 17.000 öğretmen atayacağını açıklayarak eğitimle ve eğitimci adaylarıyla da dalgasını geçmeye devam ediyor.

İŞÇİ BİRLİĞİ

Her 3 Saatte Bir İşçi İş Cinayetlerinde Ölüyor

Türkiye'de her bir iş saatinde ortalama 32 iş kazası gerçekleşiyor. Her 80 dakikada bir işçi sürekli iş göremez duruma geliyor, bunun yanı sıra her 2 saat 40 dakikada bir işçi iş kazası sonucu yaşamını yitiriyor.

Dünya Sağlık Örgütü ve Uluslararası Çalışma Örgütü raporuna göre dünyada her yıl 250 milyon iş kazası meydana geliyor ve her gün 5 bin kişi bu kazalarda yaşamını yitiriyor. Türkiye'de ise her iş saatinde 32 iş kazası gerçekleşirken, her 80 dakikada bir işçi sürekli iş göremez duruma geliyor, bunun yanı sıra her 2 saat 40 dakika bir işçi iş kazası sonucu yaşamını yitiriyor.

Yalnızca geçtiğimiz ay içinde 57 işçi iş kazasında yaşamını yitirirken, yaklaşık bin 975 işçi de yaralandı. Temmuz ayından bu yana her ay en az 55 işçi ölümlü kazalarda yaşamını yitirdi. Son beş ayda yaklaşık 400'den fazla işçinin yaşamını iş kazalarında yitirdiği tahmin ediliyor.

İş kazalarında Türkiye Avrupa'da birinci, dünyada ise Hindistan ve Rusya'nın ardından üçüncü sırada yer alıyor.

(Kaynak: emekdunyasi.net)

Direniş ve Eylemlerden

Arasta Tekstil İşçilerinin Basın Açıklaması

Basına ve kamuoyuna

Bizler Arasta Tekstil mağduru işçileriz. Kimimiz geciken maaşlarımız için gösterdiğimiz tepkiden, kimilerimiz de "artık dikimhaneyi kapatıyoruz" gerekçeleriyle içeride kalan maaşlarımızla birlikte ihbar-sız işten atıldık. Alacaklarımız için bizlere verilen tarih geldiğinde ise muhasebe çalışanının işten ayrıldığını, alacaklarımızın miktarının hesaplanacağı yalanıyla maaşlarımız ödenmedi. Yeni gelen muhasebeci ise bir hafta süre zarfında hesapların dökümünü çıkarıp mutlaka ödeme yapılacağı taahhüdünde bulundu, fakat patronun işçilere ödeme yapmak istemeyişi yeni gelen muhasebecinin de işi bırakmasıyla sonuçlanmıştır. Her türlü yalana dolana başvuran patron Meral Çetin "devletin şirkete el koyduğu" yalanını yayarak işçilerde yeni bir beklenti yaratarak zaman kazanmayı, biz

işçileri oyalamayı denedi. Fakat bunun da koca bir yalan olduğunu üretim araçlarını Denizli'deki fabrikasına kaçırmaya çalışırken engelleme çabalarımızın sonucunda öğrendik. Aylarca bizleri maaş vermeden çalıştırdı ve kapının önüne koydu, hâlâ da paralarımızı verme gibi bir düşünceye sahip değil. Bizleri oyalamaktan başka bir işi olmayan Meral Çetin, artık senin yalanlarına kanmıyoruz ve maaşlarımızı alana kadar sesimizi daha gür çıkaracağız. Artık yeter! Sen lüks evlerde otururken, bizler ev kiralılarımızı ödeyemiyoruz. Sen özel şoförünle ulaşımını sağlarken bizler eve bir ekmek alalım diye minibüsle bile ulaşımımızı sağlayamıyoruz. Bugün buraya yol parası olmadığı için gelelemeyen arkadaşlarımız var.

Buradan bütün işçilere sesleniyoruz. Biz işçilerin emeğini sömürerek palazlanan, zenginliklerine

zenginlik katan patronlara karşı birlikte mücadele edersek haklarımızı söke söke alabiliriz. Bizler sessiz kaldığımız, sustuğumuz sürece patronlar daha fazla ezer ve daha fazla sömürürler. Bizler karşı çıkarsak ve mücadele edersek bu gidişata dur deriz. Sınıf bilinçli, örgütlü mücadeleciler işçileri hiçbir gücün yenemeyeceğini biliyoruz ve Arasta patronuna bu gücü göstereceğiz. Tarih bize bir kez daha gösteriyor ki mücadele etmekten başka hiçbir çıkış yolumuz kalmamıştır. Yüzyıllar önce işçi sınıfının yiğit önderi Engels "işçi seçimini yapmalıdır; ya kaderine razı olmalıdır, burjuvazinin çıkarlarını 'sadakatle' gözetmelidir, böyle bir durumda kesinlikle bir hayvan haline gelir, ya da isyan etmeli insanlığı için sonuna kadar savaşmalıdır, bunu da ancak burjuvaziye karşı savaşarak yapabilir", demiştir ve biz işçilerin ne yapması

gerektiğini yüz yıllar öncesinden bizlere göstermiştir.

Bizler işçi sınıfının birer üyesi olarak sınıf düşmanımız olan Meral Çetin'e ve bizi ezen, haklarımızı gasp eden tüm patronlara karşı mücadele bayrağını açıyoruz. Haklarımız olan maaşlarımızı alana dek her mücadelemizin meşruluğuna inanarak eylemlerimizi artıracacağız. Yeni, farklı kampanyalarla Meral Çetin'i huzursuz edeceğiz. Bütün sınıf örgütlerini, sendikalar ve sınıf kardeşlerimizi bu haklı mücadelemize destek olmaya, gücümüze güç katmaya çağırıyoruz.

Burada bizleri yalnız bırakmayan sınıf dostlarımız **BDSP, İŞÇİ BİRLİĞİ, İMD, İŞÇİ MECLİSİ, CHP Bahçelievler Gençlik Kolu** ve emekten yana, emekçinin sesi olan basın emekçilerine teşekkür ediyoruz.

İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!

Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!

Zafer Mücadele Eden İşçilerle Gelecek!

Arasta Tekstil Mağduru İşçiler

23 Ocak 2012

Sermaye Devleti Çocuk Sömürsünü Teşvik Ediyor

İş yasalarımızda, kâğıt üzerinde 15 yaşını henüz doldurmamış olan çocukların çalıştırılması yasaktır. Ama her burjuva yasasında olduğu gibi sermayenin çıkarları söz konusu olduğundan bu yasak da 14 yaşını doldurmuş ve ilköğretimi tamamlamış çocuklar için geçerli değildir. Yani kâğıt üzerinde bile bu yaş 14'e inmektedir.

İlköğretimi tamamlamış ve okula gitmeyen bir çocuk günde 7, haftada 35 saat çalıştırılabilir. Bu durumda 14 yaşındaki bir çocuk, kısmî süreli işlerde haftada 30 saat çalıştırılabilen bir yetişkinden daha fazla çalıştırılabilmektedir. Üstelik 35 saat, bazı Avrupa ülkelerinin yasalarına göre bir yetişkinin haftalık ortalama çalışma süresidir. Dahası, yine İş Yasası'nın 71. Maddesine göre bir kere 15 yaşını doldurursa çocuk (ya da yönetmeliğe göre "genç") işçi günde 8, haftada 40 saat çalıştırılabilir! Bu aynı işte bir yetişkinin fazla mesai dışı azami çalışabileceği süreyle (45 saat) hemen hemen aynıdır. Peki, hiçbir ciddî kayıt ve denetimin olmadığı Türkiye'de fiilî durum nedir?

En son 2006 tarihli TÜİK verileri 6-17 yaş arası 16 milyon 264 bin çocuktan 958 bininin çalıştığını belirtmektedir. Daha önceki yıllardaki (1994 ve 1999) araştırmalarda bu resmî rakamlar milyonları bulmaktaydı. Çocuk işçilerin sayısının 1994'te 2 milyon 269 binden, önce 1999'da 1 milyon 630 bine, oradan da 2006 itibarıyla 958 bine düşmesi neyle açıklanabilir? Daha önceki araştırmalarda "ev işlerine" yardım eden çocuklar da çalışan çocuk olarak kabul edilmiştir. Son araştırmalarda ise sadece "ekonomik iş-

lerde" çalışan çocuklar dikkate alınmış, "ütü yapma, çamaşır yıkama, alışveriş yapma, vb." olarak tanımlanan "ev işleri" kapsam dışı bırakılmıştır. 6-17 yaş grubunda "ev işlerinde ailelerine yardım eden" çocukların sayısı 7 milyon 4 bin olarak belirtilmektedir. Bunların 4 milyondan fazlası kız çocuğudur. Ve bu rakamlar güncel değildir. Uzun sözün kısası; kaç çocuğun çalıştığına dair elimizde güvenilir herhangi bir veri bulunmuyor. Devlet, her konuda olduğu gibi bu konuda da rakamlarla oynayarak gerçekleri gizliyor.

2008 yılında İstanbul Barosu Çocuk Hakları Merkezi tarafından Çanak-kale'ye bağlı ilçe ve köylerde yapılan bir araştırmada görüşülen 117 kişiden sadece 24'ü 18 yaş üstü ve diğer genç işçilerin 68'i 14-18 yaş arasıydı. Geri kalanların hepsi yasal sınırın altındaydı. Ayrıca bunlardan 16 yaşın altındaki çocuk işçilerin çoğunluğunun aldığı ücret, yasaya göre alması gereken asgari ücretin de altındaydı. En büyükleri 17 yaşında olan ve içlerinde 10 yaşındaki küçük çocukların da bulunduğu oto sanayide çalışan birkaç "deneğin" günlük çalışma saatleri ise 11 ila 18 saat arasında değişiyordu. Görüşülen 117 kişinin 53'ü çalışmaya 5-12 yaşları arasında başladığını söylüyordu. % 34'ü eğitimini bırakmıştı, % 32'si ise ilkökul mezunlarından oluşuyordu ve % 72'si sigortasız, yani kayıt dışıydı. Bu araştırma işyerlerinin "yasalara göre" nasıl denetlendiğini de ortaya koyuyordu.

İŞÇİ BİRLİĞİ

İŞÇİLER YAZIYOR

GDO'cular Gözünü Soframıza Dikti

Genetiği Değiştirilmiş Organizmalar, kısa adıyla GDO'lar yeniden gündemimizi meşgul etmeye başladı. Biyogüvenlik Kurulu, 13 GDO'lu mısır çeşidinin hayvan yemlerinde kullanılmasına izin verdi. Ayrıca 29 gıda ürününde, yani insan yiyeceklerinde de GDO'lu ürünlerin ithal edilmesine izin verileceği açıklandı. İthal edilecek ürünlerin arasında 21 mısır, 3 soya fasulyesi, 3 kolza, 1 şekerpancarı ve 1 patates çeşidi bulunuyor.

Gıdalarda; verimi artırmak, zararlı böceklerle karşı dayanıklılık sağlamak, raf ömrünü uzatmak, tarım için uygun olmayan arazilerde ürün yetiştirmek gibi amaçlarla, tarım ürünlerinin gen yapılarını değiştirerek üretilen GDO'lar piyasaya sürüldükleri 90'lı yıllardan bu yana pek çok tartışmaya konu oldu. GDO üreticisi şirketler bu ürünlerin insan sağlığına zarar vermediğini, bu durumun pek çok araştırmayla kanıtlandığını iddia ediyor. Fakat sözünü ettikleri 'araştırma'ları yapan bilim çevrelerinin sponsorluğunu kendilerinin yaptığını açıklamaktan nedense kaçınıyorlar.

İşin aslı; genetiği değiştirilmiş gıdaların insan sağlığına, hayvan sağlığına ve çevreye pek çok zarar verdiği bağımsız bilim çevreleri tarafından kanıtlanmış durumda. Medyadaki tartışmalarda GDO'lu gıdaların sağlığa ve çevreye zararları sık sık dile getirildi, o nedenle bu konuda fazla ayrıntıya girmemize gerek yok. Biz bu yazıda konunun medyada pek fazla söz edilmeyen yanlarından bahsedeceğiz.

Genetiği değiştirilmiş gıdalar piyasaya sürüldükten sonra, dünya çapındaki büyük tekellerin tarım ve gıda sistemi üzerindeki hâkimiyeti tam anlamıyla garanti altına alındı ve endüstriyel tarım sistemi yeni bir aşamaya geldi. Günümüzde tarım ve gıda alanında dev tekeller haline gelmiş 8-10 uluslararası şirket, dünya gıda üretimi ve ticaretinin önemli bir kısmına hâkim durumda. Özellikle insanların besin ihtiyacının büyük bölümünü karşılayan mısır, pirinç, buğday ve soya gibi gıdaları hâkimiyetleri altına almak için büyük savaşlar veriyorlar. GDO'lu ürünlerin patent altına alınabiliyor olması uluslararası şirketlerin hegemonya girişimlerini kolaylaştırmaya yarıyor. Genetiği değiştirilmek üzere ilk olarak seçilen gıdaların yukarıda saydığımız dört ürün olması da oldukça manidardır.

Uluslararası şirketler, gıda alanındaki hâkimiyetlerini pekiştirmek için, gerek gelişmiş ülkeler, gerekse IMF, DTÖ, Dünya Bankası gibi kuruluşlar yoluyla bütün dünyaya baskı yapmaktan geri durmuyorlar. Gıda, uluslararası siyaset arenasında hayata geçirilen acımasız uygulamalar yoluyla yoksul ülkelere, çiftçilere ve tüketicilere karşı bir silah olarak kullanılıyor. Yüzbinlerce çeşit ürün uluslararası tarım tekelleri tarafından patent altına alınmış durumda. Biyolojik çeşitliliğini korumak ve ülkesindeki bitkilerin patent haklarını şirketlere kaptırmamak için kendi patent sistemini geliştirmek is-

teylen ülkeler sözü edilen uluslararası kuruluşların baskı ve yaptırımlarıyla karşı karşıya kalıyor.

Patentli ürünleri eken çiftçiler söz konusu ürünlerden ertesi yıl için tohumluk ayırma hakkına sahip değil, her sene tohum tekellerine patent bedeli ödeyerek tohum satın almak zorunda. Üstelik tohum konusundaki yasalarda yapılan değişiklikler yoluyla çiftçilerin tohum tekellerinin elinde bulunan sertifikalı tohumlar dışındaki tohumları kullanmaları yasaklanıyor. Bu yasalar sayesinde birçok yerde çiftçilerin kendi tohumluğunu saklamaları, satmaları ve kendi aralarında değiş tokuş etmeleri "suç" sayılmaya başladı. Gelişmiş ülkelerin çoğunda uygulamaya geçmiş olan bu durum yavaş yavaş diğer ülkelere de yayılıyor. Ülkemizde son yıllarda çıkarılan Tohumculuk Kanunu, Biyogüvenlik Kanunu vb. kanunlar ve yönetmelikleri de sözü edilen uygulamanın bir parçası.

Endüstriyel tarım ve gıda sisteminde, küçük çiftçiyi ve tüketiciyi değil şirketleri kayıran politikalar uygulanıyor. Bu politikalar sayesinde açlık ve yoksulluğun artması tehlikesi ile karşı karşıyayız. Çünkü yoksul ülkelerdeki küçük çiftçiler, şirketlerin çıkarlarını kollayan tarım sisteminin baskısına dayanamayarak toprağından kopmaya ve metropollere ucuz işgücü olmak için yığılmaya devam ediyor. Şu anda dahi, dünyadaki aç insanların üçte ikisini toprağından kopmak zorunda kalmış küçük çiftçiler, köylüler oluşturuyor. Dünya nüfusunun yaklaşık yarısının küçük çiftçilerden oluştuğu düşünülecek olursa, aynı politikalarda ısrar edilmesi durumunda yaklaşık üç milyar insan işsizlik ve açlık tehlikesiyle karşı karşıya kalacak.

Genetiği değiştirilmiş gıdalar hakkında bu ürünler piyasaya sürülmeden önce yapılması gereken pek çok tartışma bu ürünler piyasaya sürüldükten yaklaşık çeyrek asır sonra halen sürüyor. Genetiği değiştirilmiş gıdaların savunucusu olan uluslararası şirketlerin temsilcileri "gıda miktarı artmazsa dünya aç kalacak" propagandasını ısıtıp ısıtıp yeniden gündeme getiriyor. GDO'lu tohumların üretilen gıda miktarını artırıp artırmadığı bile tartışmalı. Fakat bunu bir yana bırakalım, bu propagandayı yapanlar önce şuna cevap vermeli; "yeşil devrim" diye sundukları tarımsal üretimin endüstrinin kontrolüne girmeye başladığı süreçten beri gıda miktarı sürekli arttığı halde insanlar neden aç kalmaya devam ediyor? Çünkü açlığı sona erdirmek için, propaganda edildiği gibi gıda miktarını artırmak değil, önce paylaşımın adil olmasını sağlamak gerekiyor. Paylaşımın adil olması içinse yoksulluk üreten bir mekanizma olan endüstriyel tarım ve gıda sistemi yerine, yoksul çiftçileri, yoksul tüketicileri koruyan, onların haklarını güvence altına alan, doğayla dost yöntemlerle üretimin yapıldığı bir tarım ve gıda sisteminin hayata geçirilmesi gerekiyor.

Mebruke Bayram

Rusya ve Litvanya'da İntihar Vakaları Hızla Artıyor

SSCB'nin çöküşünden sonraki 20 yıl içinde 800 binin üzerinde intihar vakası kayda geçti. Bugün intihar artışlarında Rusya ikinci sırada. Birinci sırada ise Litvanya var. İntihar edenlerin ortalama yaşı, erkeklerde 45, kadınlarda 52.

Uzmanlara göre intiharların temel nedenleri: ekonomik zorluklar, işsizlik, tıbbî bakım eksikliği ve insanların geleceği umutsuz görmeleri.

Ukrayna İnsan İhraç Ediyor

Son yıllarda 6,5 milyondan fazla Ukraynalı, mevcut hükümet dönemindeki ağır ekonomik şartların sonucu ülkeden göç etti. Bu rakam Ukrayna'nın toplam nüfusunun % 14'ünden daha fazla. Göçmenlerin % 67'sini erkek ve % 33'ünü kadın.

Kaynak: <http://www.northstarcompass.org/nsc1110/newssu.htm>

Rusya'da her iki kişiden biri SSCB'yi istiyor

15 Kasım 2011

Rusya'da yapılan kamuoyu araştırması, Rusya vatandaşların yarısına yakınının eski SSCB ülkelerinin birleşmesi fikrini desteklediğini ortaya koydu

Rus *Ria Novosti* ajansının haberine göre, Rusya Kamuoyu Araştırmaları Merkezi'nin Ekim ayında Rusya ve bazı eski SSCB ülkelerinde yaptığı ankete 1600'ü Rusya'dan olmak üzere 6177 kişi katıldı.

Anket sonuçlarına göre, eski Sovyet ülkeleri arasında birliğin yeniden sağlanması fikrini en fazla destekleyen kişilerin yüzde 67 ile Kırgızistan, yüzde 62 ile Belarus'tan olduğu, bu fikri en az destekleyen kişilerin yüzde 24 ile Azerbaycan, yüzde 26 ile Litvanya'dan olduğu belirtildi.

Haberde, Rusya'nın 46 bölgesinde yapılan anketi cevaplayan Rusların, Kazakistan'ı Rusya'nın en sağlam ortağı olarak gördükleri ve yüzde 48 oranında birleşme fikrini destekledikleri kaydedildi.

Kaynak: *Anadolu Ajansı*.

Ruslar SSCB'ye Özlem Duyuyor

ABC, 18 Kasım 2011

Rusya, kısa süre sonra yapılacak parlamento seçimlerine doğru yaklaşırken, birçok eleştirmen, bu politik ve ekonomik durgunluğu SSCB'nin dağılması dönemindeki krizle karşılaştırıyor. Ve pek çok insan SSCB'ye geri dönmek istiyor.

Merkezî Jeolojik Araştırmalar Müzesi'nde Sovyetler Birliği'nin büyük bir ev duvarını tamamen kaplayacak kadar devasa bir haritası yapılıyor. Ve haritanın tamamı mineralden. Şimdiden (henüz harita tamamlanmamışken bile) yüzlerce kişiyi müzeye çekiyor.

Müze Müdürü Aleksey Sokolov'un aktardığına göre, insanların bu SSCB haritasını gördüklerinde söylediklerinden bazıları şunlar:

"SSCB büyük bir ülkeydi."

"Büyük ve varlıklı bir ülkeydi ve dağılması utanç verici!"

"Halk, Sovyetler Birliği'nin parçalanmasını istemedi."

St. Petersburg'daki ünlü Nevski bulvarında Sovyet dönemini çağrıştıran isimler taşıyan kafe ve dükkânlar çoğalıyor. Lenin posterleri bu kafeleri süslüyor ve TV ekranlarında her gün Sovyet filmleri gösteriliyor.

Moskova Sosyoloji Enstitüsünden Mihail Çerniş'in ifadesiyle; "Çarpıcı olan, hiç SSCB'de yaşamamış ve asla Sovyet tarihinin bir parçası olmamış genç nesilde, eski SSCB'ye artan bir özlem duygusunun ortaya çıkması."

Merkezî meydanlardaki Lenin heykellerinden her yerde rastlanan orak ve çekiçe, SSCB'nin geçmişteki zaferini anımsatan şeyler her yerde varlığını koruyor ve yeni Rusya'daki birçok kişi için geçmiş unutulmayacak kadar iyi.

Kaynak: <http://www.abc.net.au/news/2011-11-18/ussr-resurgence-in-lead-up-to-election/3679050>

Kazakistan'da Grevci İşçilere Karşı Polis Katliamının Yankıları Sürüyor

Kazakistan'ın batısındaki Mangistau eyaletine bağlı Janaozen şehrinde meydana gelen olaylarda hayatını kaybedenlerin sayısı 15'e yükselirken, hükümet, ulusal petrol ve gaz şirketi Özenmunaygaz'ın tepe yöneticilerini değiştireceğini açıklamak zorunda kaldı.

Janaozen kentinde, Kazakistan'ın eski SSCB'den bağımsızlık yıldönümü kutlamalarının gerçekleştirildiği 16 Aralık 2011 günü, grevde bulunan Özenmunaygaz şirketinde çalışan grevci petrol işçilerine polis tarafından ateş açılmıştı. Saldırıda 15 kişi hayatını kaybederken 700'den fazla yaralı olduğu bildirilmektedir.

Kaynak: *Euronews, Reuters*.

İŞÇİLER YAZIYOR

Kendini Bilmemek

Ne kadar dünyadan bihaber yaşıyoruz. Partiler, ordular, mafyalar/çeteler, gizli cinayet şebekeleri. NATO'cu Gladiolar, sendikalar, birlikler, bankalar, ticaret odaları, mahkemeler, şirketler, holdingler, marketler, rezidanslar, şatolar, uçaklar, helikopterler, uzay üsleri, istihbarat merkezleri, denizaltılar, kazıcılar, yükleyiciler, laboratuvarlar, çiftlikler, adalar, yer gök, limanlar, gemiler, üniversiteler, depolar, fabrikalar her şey onlara ait. Her kurum ve kuruluş tekeli-militarist-polis devletin emrinde ve de burjuvalara hizmet ediyor. İşçiler, emekçiler ve halkımız onların haksız-eşitsiz-adaletsiz ve ahlaksız sisteminde ücretli köleler olarak yaşıyor ve sömürücülere sadece uşaklık ediyoruz. Beynimizi bile köleleştirip kendilerine hizmet eder hale getiriyorlar. Nasıl da treni kaçırmış dünyanın ve tüm değerlerin başkalaştırılmasını izlemiştir. Şimdi herkesin büyük oranlarda yabancılaştırıldığı, rehin ve köle doğduğu bir dünyayı gel de düzelt düzeltbilirsen. İmkânsız değil elbette ancak zorluk derecesi çok yüksek... Dünyanın başka yerlerinde farklı dönemlerde

çeşitli seviyelerde başarılı olmuş, zor olanı ve imkânsızı isteyen, bu yolda örnek durumlar da mevcut. Ancak burjuvazi dünyanın altını üstüne getirmiş, her şeyi kendi çıkarlarıyla başlayıp bitiriyor. Tüm araçlar burjuva amaca hizmet ediyor. İnanılır gibi değil. Evet, nasıl bu kadarına izin verdik?

İzin verildi diye sonuna kadar tahhüt etmedik. Dünyayı ve hepimizi yok etmelerine izin vermeyeceğiz. Zararın neresinden dönersek kârdır. Devrimci yol/yöntemlerle değiştireceğiz/dönüştüreceğiz her şeyi sil baştan. Emeğimize el koyup karşımıza sermaye olarak çıkarılmalarına ve onunla her şeyi satın almalarına karşı koyacağız.

Nerede çalışacağımıza ne üretmemiz gerektiğine ne tüketmemiz gerektiğine burjuvazi mi karar verecek? Kendine göre ihtiyaç belirleyecek, üretim yaptıracak, biz ne için ne kadar üretim yapıldığını bilmeyeceğiz ve de yaşayabilmek için o gereksiz üretimde görev almak için çırpınacağız? Ya da aç/yoksun kalacağız. Bu ne demek oluyor? Ne durumda olduğumuzun farkında

miyiz? Hayvanlaştırılmak istendiğimizi görmüyoruz. İnsanın ve insanlığın yüzlerce yıldır ürettiği ilerici değerlerimizden, uygarlıktan bağımsız, habersiz yaratıklar gibi ölüyoruz. Yuh olsun bize! Üretim sorunu yok hatta fazla üretim sorunu var. Duyarsızlaşmanın bu kadarı da fazla. Sorgulamıyor, eleştirmiyoruz. Birleşerek ayağa kalkmıyoruz. Hak aramıyoruz. Yumruğumuzu sıkıyoruz. Kör mü olduk? Sağır mıyız? Yoksa biz yok muyuz? Yoksa basiretimiz mi bağlandı eloğullarınca? Fazla üretim krizinin olduğu yerde açıklık ne demek oluyor?

Ne kadar bilgilenmeniz gerektiğine ne kadar örgütlenmeniz gerektiğine, neyi ne kadar söylemeniz gerektiğine sizi yönetenler karar verdiğinde durum köleliğe dönüşüyor. İzin verilen bilgilenme, örgütlenme ve söylem halini iradi bir durum sanma durumundan sıyrılmak gerekiyor. Yetinmeci, sınırlamacı anlayışları terk etmek gerekiyor. Benim düşüncem, ilkem, duruşum, mücadele dediğin durumu bizim yapamamak; genele, sınıfa götürmemek yetinmeciliktir. Benim grubum, örgütüm, sendikam, yayınım,

sokağım, takvimim, sloganım demeye yıllarca devam etmek yetinmeciliktir. Sınırlayıcıdır. Devrimci mücadeleyi anlamamaktır. Enternasyonal'i hele bir yana bırakın, yaşadığımız coğrafyadaki sınıfsal meseleyi yeterince biliyor muyuz? İşyeri sendikacılığı mı? İşkolu sendikacılığı mı? Devlet sendikacılığı mı, işçi sınıfının ekonomik ve demokratik haklarının kavgasını veren hakikî sendikacılık mı? Bir ilde kaç ilçe vardır? Bir ilçede kaç mahalle vardır? Bir mahallede kaç sokak vardır? Bir sokakta kaç kişi barınır? Bu insan malzemesinin sınıfsal/kültürel/dilsel/dinsel/inançsal aidiyetleri nedir? Daha da artırılabilecek bu bilançoları bakarak yetinmeci anlayışlar benmerkezci zafer sarhoşluğundan ve "dar grup tapınımı" gerici ruh halinden ayımalıdır. Sıralanan bu bilançoları burjuvazi çok iyi biliyor. Bugün beğenmeyip burun kıvrıdığımız geçmişteki örgütlenmelerdeki sınıf bilinçli kadrolar da bu soruların cevaplarını biliyordu. Sahi biz neler yapıyoruz?

Hamza Kızılkaya

Nasıl Yaşıyoruz? Ne Yapıyoruz?

Bolşevik düşmanı Menşevik Dan, Lenin hakkında, "günde yirmi dört saat devrimle meşgul olan, kafasında başka bir düşüncesi olmayan ve hatta rüyasında yalnızca devrimi gören bu türden ikinci bir adam yok. Böyle biriyle başa çıkmayı bir dene bakalım." diyor.

Buradan kıssadan-hisse kendimize bakalım. Neyi, sosyal olay ve olguları ne kadar düşünüyoruz? Nasıl yorumluyoruz? Müslüman'ın bir sözü var. "Bu gün Allah için ne yaptın?" diye sorarlar. Peki, bizler, yani devrimci, sosyalist, komünist hatta bolşevik isim ve sıfatlarını destursuz kullananlar, hepimiz kendimize bu türden soruları soruyor muyuz? Kendimizi, "sol cenah" örgütlerini, teori-pratiklerimizi hiç sorguluyor muyuz? İnsanı ve insanlığı esir almaya çalışan emperyalist-kapitalizme karşı kolektif aklı, bilinci

ve eylemi örgütleyebiliyor muyuz?

"Barış içinde bir arada yaşama" durumunu tarihe bakarak dillendirenler kendilerinin günümüzde nelerle ve kimlerle barış içinde bir arada gül gibi geçinip gittiklerini görebiliyorlar mı acaba? Sınıf mücadelesinin, yaşamın, neresindeyiz? Sömürücü/sömürgeci/gerici sınıfların sultasını nasıl kıracağımızı düşünebiliyor muyuz? Düşünmek bir yana davranabiliyor muyuz? Somut durumun somut tahlilini yaparak bağımsız sınıf tavrımızın gereğini yerine getirebiliyor muyuz? Sahi bizler ne yapıyoruz? **İŞÇİ BİRLİĞİ** Gazetemizin gündemde sıcak tutmaya çalıştığı; **"İşçi Sınıfının Siyasal ve Sendikal Birliği"** ilkeselliğinden neyi/nasıl algılıyoruz?

Somut durumun, uluslararası teknelci sermayenin insanı ve insanlığı nasıl sömürdüğünün, diz çöktürme-

ye çalıştığının farkında mıyız? Emperyalist-kapitalizmin her alanda tahkimatını yaptığını görüyoruz. Görmeye çalıştıklarımıza dair günlük haftalık aylık değerlendirmemiz var mıdır? Dostumuz kim, düşmanımız kim, yanımızda yöremizde kimler var? Devrimci esneklikler gözeterek kimlerle geçici, şarta bağlı ittifaklar, ilkeli güç ve eylem birlikleri, cephe birlikleri yapabiliriz? İnsanların hak aradığı, isyan ettiği, başkaldırdığı bir zaman diliminde bu coğrafyanın ilerici-devrimci kadroları, sahi bizler ne yapıyoruz?

Tekelci sermaye diktatörlüğünün aşılması yolunda hangi **Kurum** ve **Araç**'larımızı seferber ediyor/edebiliyoruz? Edemiyorsak eksiklerimiz nedir? Bunları araştırıyor muyuz? Bu amaçla yakın, orta ve uzun vade hedeflerimiz var mıdır? Varsa nelerdir? Öncelikli olanlar

nelerdir? Tali ve temel olanı birbirinden ayırabiliyor muyuz? Amaç-araç diyalektik ilişkisi ya da çelişkisi ne durumdadır? Kitlesele çıkışlarımızı kurumsal merkezi disiplinli bir örgütlülükle yaygınlaştırabiliyor muyuz? Sokağı tutarlı-somut-amaçlı ve kolektif bir iktidar projesiyle kullanabiliyor muyuz?

Başkalarından önce kendimize hesap verebiliyor muyuz? Burada dürüst ve ilkeli olmak, kendimizi hele hele sınıfımızı yanıltmamak/aldatmamak zorundayız. Ya da aldatanları, buradan grupsal çıkarlarıyla, hayatın ve mücadelenin doğrulamayıp reddettiği teori-pratikleriyle nesnel gerçekliğin üstünü külleyenleri bu niyetlerden arındırıp açığa vurmaya zorundayız.

Devrim Yılmaz

İŞÇİLER YAZIYOR

İnsanlığın Diğer Yarısı Kimin Egemenliğinde?

Sınıfın sınıfla, ulusun ulusla kurduğu egemenlik ilişkisinde hâkim olanın artı-değere el koyma ve sömürme hakkı/çıkarı vardır. Sınıflı toplumda erkeğin kadınlı kurduğu ilişki de bu açıdan bakıldığında bir ezme ilişkisidir ve bu ilişki biçimi erkeklerin günlük politik çıkarlarına uygun düşmektedir. İçinde yaşadığımız toplum erkek egemen bir toplumdur, özel mülkiyetçi ve cins ayrımcıdır. Erkek egemenliği, bu egemenliğini sürdürdürebilmek için devletin var olan bütün organlarından destek alır ve bu destek yalnızca kadının cins olarak ezilmesinin devamını sağlamaz aynı zamanda özel mülkiyetçi sistemin de devamını sağlar.

Kadınların üzerindeki egemenlik, bugünkü ortamda şiddetten tecavüze ve ölümlere varıncaya dek doludizgin yol almaya devam ediyor.

Sınıflı/sömürücü toplumun erkekleri; kadınların bedenleri, kimlikleri, değerleri, emekleri üzerinden söz sahibi olurlar. Kendilerini bu biçimde kabul eder, ettirirler. Bu durum en çok da gerici "aile" kurumunu destekler. Sınıflı toplumlar sürecinde aile varlığını hep devam ettirmiş. Kapitalist toplumda çekirdek aile biçimine dönüşmüştür. Çok şey değişmese de

çekirdek ailenin başlıca işlevi üretim sürecinde erkeğin işgücünü yenilemektir. Bunu sağlayan da kadının kendisidir. Çalışan ve yıpratılan erkeğin beslenmesi, temizlenmesi, var olan genel ihtiyaçlarının karşılanması kadınlar tarafından sağlanır. Kadının çekirdek ailede görevi bununla da bitmiyor; yeni kuşaklar yetiştirir. Yaşlılar ve diğer aile fertlerinin de bakımını üstlenir. Çekirdek aile içinde harcamaların en düşük düzeyde tutulması için beyin gücü tüketir. Kadın kendi yaratıcılığını ortaya çıkarır. Yaratıcılığını ortaya çıkaran kadın "fedakâr anne", "iyi eş" sıfatıyla ödüllendirilir. Kadın aile içindeki rolünü, tüm bu işleri boğaz tokluğuna yapar. Emek sarf ederek yerine getirdiği bu işlerin pek önemi yokmuş gibi gösterilir. En acı yönü ise kadının bu rolü kendisinin de benimsemesidir. Kadının ezilmesi de tam olarak bu noktada başlar, erkek ücretini evin dışında elde ettiği için bu ücreti tek başına elde ettiğine inandırılmıştır. Bu nedenle kadının, erkeğin elde ettiği ücretin üzerinde hiçbir tasarruf hakkı olmadığı düşüncesi de kabul ettirilmiştir.

Kadının üretime, ücretli emeğe katılması onun ne ezilmişliğini ortadan kaldırdı ne de ona sosyal yaşamda eşitlik sağladı. Aksine gün-

lük yaşamda mesaisini iki kart attırdı.

Kadın, aynı işi yapan erkekten daha az ücret almaktadır. Çünkü kalifiye işçi sayılmaz. Kendisine dünyaya gelmeden itibaren benimsenilen roller de kadına uygun görülen mesleklerle çakışır ve böylece kadının eşit iş bulma olanağı da baştan yok olur. Bu durum aynı zamanda ücretler arasındaki eşitsizlik kadının işini erkeğin işine göre ikincil olarak damgalamaya neden olurken kadının erkeğe ekonomik bağımlılığının fiilen sürmesini getirmiştir. Aynı şekilde ataerkilliğin sürmesine hizmet etmektedir.

Bizim ülkemizde ve benzeri ülkelerde değişen sosyal, ekonomik ve kültürel etmenlere karşın değişmeyen; kadın olma gereği kadını bir yandan kısıncasında tutarken diğer yandan kadının bu durumunu değiştirecek, onu sosyal, ekonomik yönden geliştirebilecek yasaları değil, yasalarda var olan hakların da geri çekilmesinin düşünülmesidir (meselâ kadından sorumlu bakanlık gibi). Bu durum hiç de şaşırtıcı değil.

Mevcut toplum yapısı içinde kadın için evlilik ve aile vazgeçilmez bir öneme sahiptir. Ailenin seçeneksiz olması nedeniyle ekonomik açıdan vazgeçilebilir olduğu durumlarda kadın için güvenlik, cinsellik ve sevgi gereksinimlerini karşılayabileceği tek ilişki biçimi olarak kalmaktadır. Tabii ki bu durum doğal olarak kadın için ev kadını ve annelik rolünü birinci konuma getirmektedir. Sistem de varlığının devamlılığını buna borçluyken bunun devam etmesi için sosyal güvenlik yasalarından tutun da eğitim kurumlarına kadar tüm kurumlarıyla bu durumun sürekliliği için mücadele edecektir.

Saadet Savaş

(Uluslararası Kadın Dayanışması Örgütü Genel Başkanı)

Hamburg-Almanya

Bir İşçinin Yaşam Mücadelesi

İşçi hayatının, kurt-koyun ilişkisi haline gelen yaşamak ve çalışmak durumu, bireyi bazen çok zor sınavlardan geçiriyor. Bazen isyan, bazen de yapabilmeyen verdiği haz, çok farklı bir yaşam duygusu oluşturuyor.

İlk olarak, çalışan insanda oluşan; diğer insanların çok güzel şartlarda yaşaması ve onların belki de hiç emek sarf etmeden rahatça yaşamaları duygusu, gününü çalışmakla geçiren bir insan için büyük bir psikolojik travmaya neden olabiliyor. Kendisi onca çabaya rağmen geçinmekte zorlanırken, diğer taraftan rahatlıkla emekleri sömüren, gasp eden insanların daha iyi şartlarda yaşadıklarını görmek, büyük bir haksızlığın olduğunu bilmek üzücü bir durum oluşturuyor. Ancak, şuradan bakılırsa da; bireyin

kendisinin ve sorumluluğu altındaki insanların ihtiyaçlarını karşılayabilmesi, kimseyi mağdur etmeden çalışıp alınteriyle kazanması bireyde mutluluk uyandırır.

Bana gelince, ben ilk olarak dört yaşında babam tarafından bir marangozda çırak olarak iş hayatıyla tanıştım. Doğrusunu söylemek gerekirse, pek iç açıcı bir başlangıç diyemem. Çünkü on dört yaşında bir çocuğun gözü diğer çocuklar gibi dışardaki oyunlarda olsa da, çalışmaya verilmiş bir mahkûm gibi bu ağır yükün altında eziliyordum. Dövülmüş ve baharatlanıp kurutulmuş bir etin bekleme süresi, sıradan kurutulmuş bir etten daha uzun olduğu için tadı daha lezzetlidir. Aynı anlamda küçük yaşta hayata çalışma mücadelesiyle başlamak, büyüdüğünde insanın bakış

açısını daha farklı kılabilir.

Düşünüyorum da, emek sarfetmeden bir yere gelmek marketten alınan suni konserve yiyeceklere benzer. Ben ise iş hayatımda yaşadığım sıkıntıları problem yapmak yerine kendime pay çıkartmaya ve avantaj haline getirmeye çalıştım. Bir suni konserve kutusu yerine emekle pişirilmiş kuru bir ekmek olmayı tercih ettim. Bazen işçiliğin verdiği stres, bazen yenilginin verdiği duygu, sömürülme insanı başka acılar tatmaya zorluyor.

Patronların emeği görmezden gelmesi, işçiliği bir kölelik kavramı gibi yapılandırması sorunun ana maddesi haline geliyor. Çaresizliğin bana verdiği eziyet ilerleyen yıllarda da okumak yerine çalışmaya mahkûm etti. Diğer arkadaşlarım gibi okumak yerine hayatla sava-

şıp, yaşam mücadelesi vermek zorunda kaldım. Şu an yirmi üç yaşındayım, hâlâ çalışmaktayım. Arkama dönüp baktığımda karın tokluğu dışında hayatın benden aldığı; çocukluğum ve gençliğim bir film şeridi gibi uzaklardan bana gülümsüyor.

Halen verdiğim hayat, geçim mücadelesi sürüyor. Belki ilerde bir gün, bir köşede hayatımı gözden geçirdiğimde; deneme tahtası gibi, bencil ve dünyaya sadece at gözlükleriyle bakan sömürgeci sisteme kızıp söveceğim.

Bildiğim şu ki: Tek sermayem emeğim, tek kazancım karın tokluğum, kaybettiklerim ise; saymakla bitmez. Kısacası koskocaman bir hayat.

Serhat Emrah Soyaslan

30.11.2011

Bramsche Kampı

Ak Gübre Fabrikasından İşçilerle Görüşme

Mersin'de kimyasal gübre üretimi yapan Akdeniz Gübre Fabrikası'nın işçileriyle görüştük. Tekfen Holding'e bağlı fabrikada Petrol-İş Sendikası örgütlü. Toplam işçi sayısı 135 olan fabrikada ortalama 50 işçi kadrolu, kalan işçileri ise taşeron firmalara bağlı olarak çalışıyor. Fabrika, kimyasal gübrelerin yanı sıra nitrik asit, sülfürik asit ve fosforik asit gibi maddelerin üretimini yapıyor.

Kısa bir süre önce emekli olan Ak Gübre işçisi M., bu fabrikada 30 yıla yakın çalıştığını ve emekliliği ardından da akciğer kanseri hastalığına yakalandığını anlatırken hastalığının bir rastlantı olmadığını vurgu-

ladı: "Bizim fabrikada çalışanlar emekli olduktan kısa bir zaman sonra akciğer kanseri olurlar. Bizim hastalığımız bu. Amonyum nitrat koklamaya maruz kalıyoruz, sonra içimize çektiğimiz bu madde akciğerde bir kezzaba dönüşüyor." Son yıllarda birçok arkadaşının akciğer kanseri nedeniyle öldüğünü söyledi.

Fabrikadaki kadrolu işçiler günde 8 saat çalışırken taşeron işçilerin çalışma süresi 14 saati buluyor. Üretim bölümündeki işçilerin çoğu, işçi sağlığı ve iş güvenliğinin hiçe sayıldığı bu fabrikada uzun süreler boyunca SO₂ gazı (kükürt dioksit) soluduklarını ve bu nedenle

çeşitli solunum yolları hastalıklarına maruz kaldıklarını söylüyorlar.

Fabrikanın paketleme bölümünde çalışan bir başka işçiyle konuştuğumuzda çalışma koşullarının ağırlığı yüzünden işçilerin bu koşullara en fazla bir ay dayanabildiklerini; ama ev geçindiren, çocuk okutan işçilerin buna rağmen işten ayrılmaya cesaret edemediklerini belirtti.

İşçiler sendikanın işçi sağlığı ve iş güvenliği konusunda sessiz kaldığını belirtiyor ve "Bugün sendikaların çoğu zaten patronların çıkarlarını gözettiği, işçiden yana olan işçi sendikası kalmadı" diye ekliyorlar.

Fabrikanın su tesisatında çalışan bir işçi yaşanan bir sorun nedeniyle patronla mahkemelik olduklarını ve haksız yere suçlandıklarını anlattı. Mahkemede "Hâkim Bey burada adalet mülkün temeli yazıyor; ama gerçekte mülk adaletin temeli olmuş" dediği için hâkimin "uzun yıllar ceza yersin" tehdidiyle susmak zorunda kaldığını da ekledi.

Mersin Ticaret ve Sanayi Odası tarafından "çevreyle ilgili yatırımları" dolayısıyla ödüle layık görülen Ak Gübre Fabrikası, işçilere zehir solutmaya devam ediyor.

Mersin'den İŞÇİ BİRLİĞİ Okurları

İşçi Sınıfı Nasıl Örgütlenir?

Yaşadığımız coğrafyada, 100 yıllık sınıf mücadelesi tarih ve devrimci geleneklerimiz arasında “İşçi Sınıfı Nasıl Örgütlenir?” sorusuna verilen cevapları ve bunun sosyal pratikteki çok yönlü yansımaları örnekleriyle biliyoruz. Yaşadık ve gördük. Şimdi de görüyoruz.

Sınıf mücadelesinde “Proletarya” diye gözümüzü açtığımızdan beri; insanın ve insanlığın sosyal ve evrensel kurtuluşu yolunda sosyalizmden başka seçeneğin olmayacağını ve de siyasal-sosyal devrim yolunda **Ana Halka'nın** ne demek olduğunu büyük bedeller ödeyerek görmeye ve öğrenmeye çalıştık.

Proletaryanın çocukları olarak gene de bıkip usanmadan “**Tek Parti, Tek Sendika, Tek Gençlik Örgütü**” şiarımızı tekrarlamaya devam ediyoruz.

Elimizdeki araçlarla “**İşçi Sınıfının Siyasal ve Sendikal Birliği**” sorununun hayatî ve can alıcı bir mesele olduğunu bilince çıkarıyoruz.

İŞÇİ BİRLİĞİ Gazetesini kolektif çabalarımızla üretiyor ve iddialarımızın arkasında duruyoruz. Sürekliliğimizi koruyarak, inat ve ısrarla “**Kolektif olan hiçbir şey bize yabancı değildir.**” diyoruz.

Bu türden kimlik-kişiliklerimizle, tarihsel/sınıfsal bakış açısı ve duruşumuzla birileri “**İşçi Sınıfı Nasıl Örgütlenir?**” sorusuna bizlerden sihirli bir “reçete” üretmemizi elbette beklemesinler, boşuna beklemiş olurlar. Çileli, uzun erimli bir yolda sıradan, basit ve yalın devrimci/kolektif iş yapmak geçersiz “reçete” yazmaktan çok daha önemlidir.

Burjuva ve küçükburjuva “sol” ideolojilerin bin bir türlü kuşatması altında, “**Eskiye rağbet olsaydı bit pazarına nur yağardı**” diyerek bizim insanlarımızı düşündürmeyi amaçladığımız zamanlar olmuştur. Gerçekten de yaşadığımız coğrafyadaki 100 yıllık sınıf mücadelesi

tarihimizden öğrendiklerimizi ve bu süreçten çıkardığımız çok yönlü derslerle sonuçları yeni kadrolara organik ilişkiler içinde aktaramadık. Politik açığa vurma görevlerimizi yeterince yerine getiremedik. Burjuva ve küçükburjuva “sol” akımlar üzerinde devrimci bir basınç uygulayamadık.

Yakın tarihimizi birileri içinden ve dışından tahrif etmeyi denedi, durdu, hâlâ deniyor!..

Sendikacılığı kötü bir meslek derekesine indirgeyen sendika bürokrasisi ile işçi aristokrasisini anladığı dilde açığa vuramadık. Sendikalizmi ve parlamentarizmi yüceltenleri de anladığı dilde ne açığa vurabildik ne de aşabildik.

Mevcut siyasal, sendikal ve kitlesel örgütlerimizle tutarlı-somut-amaçlı ne “demokrasi” mücadelesini ne de iktidar mücadelesini gerçekleştirdiğimizi de söyleyemiyoruz.

Eşitlik, özgürlük ve sosyal kurtuluş mücadelesinde emperyalist-kapitalizme karşı kitleleri seferber edemedik. Hak arama, grev, direniş türünden eylemlerimizle hâkim gerici sınıfların işçi sınıfı ve emekçi halklarımız üzerinde “rahatlıkla” uygulayageldiği baskı ve terörünü ne geri adım atmaya zorlayabildik ne de aşabildik.

Ne 1946 Sendikacılığı tarihimizi öğrenebildik ne henüz aşılamayan 1970 - 15 / 16 Haziran Direnişini ne 1989 Bahar Eylemlerini ne Zonguldak Maden İşçilerinin tarihsel yürüyüşünü ve ne de TEKEL Direnişini öğrenebildik...

İşçi sınıfı ve emekçi halkların gaspedilen hakları sayesinde devlet teknelci kapitalizmi semirdikçe semirdi. Birileri adeta Karun oldu. Bizimkiler ise yoksulluk, yoksunluk, işsizlik cehennemine terk edildi. Yeri bir daha doldurulamayacak Devrimci Kadrolarımız ise, ya dara-

ğaçlarını süsledi, ya katledildi, ya da cezaevlerinde, kamplarda ölümlerden ölüm beğenmeye gönderildi...

Hâkim gerici sınıflar uluslarötesi teknelci sermayenin yerli bir ortağı, işbirlikçisi ve taşeronu olmayı başardı. Burjuva diktatörlüğü altında yeni yeni hak gaspları denemektedir. İşçiler, emekçiler, ilerici gençlik, emekçi kadınlar, Aleviler, Kürtler ve öteki sosyal muhalefet dinamikleri tükenmeyen enerjileri ve haklı talepleriyle alanlara çıkıyor.

Her kitlesel çıkış sisteminin baskı ve terörüyle sindirilmeye çalışılıyor. Kitlesel çıkışlar yaygınlık göstermeden sönmülmeye terk ediliyor. İşçi-Kitle çalışması yapan birimlerle sınıf bilinçli işçiler sendikaları ve siyasî örgütleri, haklı talepleriyle ve baskı yaparak tutarlı bir tavır almaya zorluyor.

Günümüzde önemli İşçi-Kitle çalışmaları gerçekleştiriliyor. Dünyada, Bölgemizde ve bu memleketlerde haklı talepleriyle emekçi halklar ayağa kalkıyor. Gerici iktidarları ve kapitalizmi sorguluyor. Kitlesel çıkışlar henüz kurmayını üretmemiş durumda. Fakat bu kitlesel çıkışların içindeki devrimci nüvelerin varlığını da biliyoruz. Devrimci nüvelerin kurmaylık görevini üstleneceğini umuyor ve bekliyoruz. Bunun için mücadele ediyoruz.

“**Günümüzde İşçi Sınıfı Nasıl Örgütlenir?**” diye söze başlarken nesnel gerçekliği görüp ne fiyakalı laf üretilmesinden ne de destursuz bağa girilmesinden yanayız.

İşçi sınıfı örgütlerinden mevcut sendikalar giderek birer devlet sendikasına dönüşmüştür. “İşçi sınıfı-sosyalizm” diye söze başlayıp arkasını getiremeyen mevcut “sol cehnah” örgütleri ise, ideolojik, teorik, politik ve örgütsel duruşlarıyla “sisteme kalp ilacı” olmaktadır. Bu durumun geçici olduğunu ve aşılacağını biliyoruz.

Fizik yasaındaki; “**Deniz seviyesindeki basınçta suyun yüz derecede kaynadığını**” biliyoruz. Ağrı ya da Kandil dağındaki basınç ortamında su yüz derecede kaynamaz, bunu da biliyoruz. Yaşadığımız coğrafyada işçi sınıfı ve emekçi halk hareketleri daha da gelişip yaygınlaşabilir. Kitlelerin haklı talepleriyle ayağa kalkması gündeme gelebilir...

15 / 16 Haziran Direnişi, sendikalar ve toplu sözleşme yasalarını geriye doğru değiştirme sürecinde örgütlenmiştir. Bu eylem bilinçli ve organize İşçi-Kitle, Köylü-Kitle, Gençlik-Kitle ve hatta Asker-Kitle çalışmalarıyla anında yayılma istidadı göstermiştir. 15 / 16 Haziran Direnişinin öngününde ve sınıf mücadelesinde gerici iktidarların işçi aleyhine yasa değiştirme girişimi bardağı taşıran bir son damla olmuştur.

Günümüzde de bardağı taşıran bir son damla girişimleri karşısında kitlesel çıkışlar organize biçimlerde de, kendiliğinden de oluşabilir. Bu anlamda kendiliğindenlik kötü bir şey değildir. Bilinçli, örgütlü ve iradî müdahalelerle kendiliğinden oluşan İşçi-Kitle hareketlerini işçi sınıfının kendisi için sınıf olma hareketine dönüştürecek **Kurum** ve **Araç**lara ihtiyaç duyulmaktadır.

Kitlesel çıkışların hedefine ulaşamayışının asıl zaafı siyasal ve sendikal alandaki örgüt yapılarındadır. “**İşçi Sınıfı Nasıl Örgütlenir?**” sorusunun cevabı bu zaafaların aşılması mücadelesiyle ilgilidir. Çünkü bu zaafalar içimizdedir. Başka bir yerde aranmamalıdır. İşçi sınıfının kendi davası için örgütlenmesi “sol cenahın” hesaplaşarak ayrışıp yeni nitelikler kazanabilmesi mücadelesiyle yakından ilgilidir.

Sırrı Öztürk

Emperyalizm

Türkiye'nin “Bölgesel” Savaşı

Türkiye'nin Suriye'nin içişlerine en az Avrupalı ve Amerikalılar kadar ikiye bölünmüş bir şekilde karıştığı, emperyalist güdümlü muhalefete silah yardımı da dâhil her türlü desteği sağladığı ve Davutoğlu'nun Suriye'ye bir askeri müdahaleden bahsettiği herkesçe biliniyor. Daha önce de Irak'ın Sünnî Cumhurbaşkanı Yardımcısı Tark Haşimî'nin tetikçilerini Türkiye'nin eğittiği ortaya çıkmış ve Irak hükümeti Türkiye'yi içişlerine karışmakla suçlamıştı. Ancak tüm bu gerçekler sermaye basınında ya geçiştirildi ya da çarpıtılarak yer aldı. **2011 Aralık ayında, güvenilir (!) basınımıza göre “sağlığı yerinde olan” Erdoğan, ameliyattan kalkınca ayağının tozuyla**

MGK'yı topladı ve resmî bildiriye “TSK'nın savaşa hazırlık durumunun” görüşüldüğü belirtildi. Rusya, bu olaydan kısa süre sonra bazı birliklerini Türk sınırına yönlendirdi ve Ermenistan'daki askeri personelin ailelerinin kendi ülkelerine dönmesine karar verdi. Rus basınında bunun amacının İran'a olası bir saldırıda Rusya'nın çıkarlarının korunması olduğu şeklinde haberler yer aldı. Hatta Türkiye'nin Azerbaycan'ın Ermenistan'a olası bir saldırısını destekleyebileceği, buna nasıl karşı çıkılacağı senaryoları tartışıldı. Rusya NATO ülkelerinin politikalarına bir mesaj olarak savaş gemilerini Suriye limanlarını “dostluk ziyaretine” gönderdi.

Türkiye'de basın tüm bu gelişmeleri gözden saklamaya uğraşırken bir “düşünce kuruluşunun” başında bulunan eski bir CIA ajanının şu sözleri dikkat çekiyor: “Sorun, İran'ın, kendisine esaslı bir şekilde düşmanlık besleyen komşularının olması ve bunlardan bazılarının da nükleer silahlı olması. Ufak bir olay dünya çapında bir savaşa dönüşebilir.” Bilindiği kadarıyla İran'a düşmanlık besleyen Saudi Arabistan'ın nükleer silahı yok, İsrail ile Pakistan'ın kendi ürettikleri nükleer silahları var. Ancak İsrail İran'a doğrudan komşu değil ve Pakistan'ın ABD ile birlikte bir savaşa girmesi güç gözüküyor. Türkiye'de ise ABD'nin nükleer silahları var! Ayrı-

ca Rus Dışişleri bakanı Lavrov ve Alman eski Dışişleri bakanı Fischer'in, daha önce çeşitli tarihlerde yaptıkları açıklamalarda Ortadoğu'da bir Türk-İran rekabetine dikkat çektiklerini de hatırlamakta yarar var. 18 Ocak'ta Brüksel'deki NATO karargâhını ziyaret eden Ahmet Davutoğlu da, “**Türkiye, NATO'ya bugün 1952'de ihtiyaç duyduğundan bile fazla ihtiyaç duyuyor**” diyerek ve füze kalkınının “tamamen savunma amaçlı” olduğu, “kimseyi hedeflemediği” masalını tekrar ederek sorumlusunun kendileri olduğu bir kriz durumu yaşadığını itiraf etmiş oldu.

Vedat Özgür

“Alinterimizi Elin Yabancıasına Veriyoruz”

Enerji alanında dışa bağımlı Türk burjuvazisi, enerjiye verdiği her kuruşun hesabını yapmak durumunda. Önde gelen burjuva örgütleri enerji konusunu sıkça gündeme getiriyor, bu konuda araştırmalar yapıyor, paneller düzenliyorlar.

Tarih 12 Ocak 2012 Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği Başkanı Rifat Hisarcıkloğlu enerji verimliliği forumunda konuşuyor:

“Bize gelen en büyük şikayet girdi maliyetlerinin yüksekliği. Rakiplerimizle aynı şartlarda üretim yapmak istiyoruz.”

Bu sözler kulağa tanıdık geliyor. Yağma düzeninden yeterli payı alamamış burjuvazi “eşit sömürü fırsatı” ister.

Gerçekten de, son on yıldır dünya ortalamasının üzerinde büyüyen Türkiye imalat sektörünün kullandığı enerjinin yüzde 73’ünü ithal ediyor olması, patronların 1980 sonrası işçi sınıfı karşısında elde ettiği geçici başarının tadını çıkarmasını bir nebze engelliyor. Hisarcıkloğlu, eksiklerini çok iyi biliyor:

“Ne yazık ki biz sanayide halen, bir ürün elde etmek için, Avrupalının iki katı enerji kullanmak zorundayız. Türkiye 1000 dolarlık katma değer üretmek için 270 kilo petrol eş değeri harcarken, Almanya aynı üretim için 160 kilo petrol eş değeri enerji harcıyor. Tasarruf ettiği enerji Alman vatandaşının, sanayicisinin cebinde kalıyor.”

Hisarcıkloğlu’na göre, Türkiyeli patronlar üretimde birim başına enerji kullanımını düşürmeyi başarabilirse, işçi sınıfından çalınarak elde edilmiş kârların bir kısmını “eloğluna” vermek zorunda kalmayacaklar:

“Sanayiciler olarak bizler, kazandığımız parayı, alinterimizi elin yabancıasına veriyoruz.”

Türkiye’de hızla ilerleyen kapitalist gelişim, önümüzdeki yıllarda alinterini patrona vermek istemeyen Türkiye işçi sınıfıyla, sömürdüğü işçinin alinterini yabancı ülkelerdeki patronlara kaptırmak istemeyen Türkiye burjuvazisi arasında geçecek bir mücadeleyi haber veriyor.

İŞÇİ BİRLİĞİ

On Beş Yıldır Artan Sömürü

Burjuva iktisatçılar, ekonomik duruma ilişkin çok sayıda rapor hazırlıyorlar. Çoğunlukla, dar burjuva bakışıyla yazılmış, emekçi kitleleri yok sayan bu raporlar her şeye rağmen, doğru kullanıldığında önemli sonuçlara ulaşmamızı sağlayacak zengin olgusal bir içeriğe sahip olabiliyorlar.

Bir firmanın hazırlattığı “İmalat Sanayiinde Yapısal Dönüşüm” başlıklı rapor -amacı bu olmasa da-

Türkiye’deki sömürünün ulaştığı boyutları gösteren önemli bir çalışmadır.

Raporda “imalat sanayiinde ağırlığı bulunan 15 temel sektör ile tarım sektörünün ihracat yapısı, verimliliği ve kârlılığındaki son 15 yıllık değişim” değerlendiriliyor.

Raporda, Türkiye’nin imalat sanayiindeki ihracat yoğunluğunun 15 yıl içerisinde üç kat artmış durumda olduğu belirtiliyor. Başka deyişle,

Türkiye sanayii 15 yılda dış pazarlara açılma oranını üç kat artırmış.

Ama bu artış, başka ülkelerin kapitalistleriyle kıyasıya rekabet içinde gerçekleşmiş. Üretilen ürünlerin değerini azaltmak (dolayısıyla daha ucuza satmak ve rakiplerini altetmek) için kapitalistler makineleşme ve emek yoğunluğunu artırmışlar:

“1993 yılında 250 bin TL olan

çalışan başına satışlar, 1998 yılında 300 bin TL sınırını aştı. 1999 krizi ile birlikte düşüş gösteren verimlilik oranı, 2003 yılından itibaren daha yüksek oranlı bir artış oranı yakaladı ve 2009 yılında tavan seviyesi olan 406.5 bin seviyesine ulaştı.”

Makinelere (sermayenin artı-değer üretmeyen, bilimsel ifadesiyle “değişmeyen” kısmına) yapılan yatırımın artması kâr oranlarının düşmesine yol açmış:

“1995-1996 döneminde yüzde 10’lar seviyesinde bulunan kârlılık oranı... 2002-2009 döneminde yüzde 6-8 arasında kaldı.”

Güncel çalışmalardan elde edilen verilerin de gösterdiği gibi, Türkiye’de kapitalizm hızla gelişmekte ve bu gelişmenin yarattığı sonuçlar giderek gözle görülür hale gelmektedir. Üretim araçlarının toplumsal mülkiyet altında olduğu bir durumda işçilerin yaşam standardını, zihinsel ve kültürel gelişimini sağlaması gereken emek üretkenliğindeki artış her kapitalist ülkede olduğu gibi Türkiye’de de işçiler arasındaki rekabetin artmasına, ücretlerin düşmesine, kâr oranları düşen kapitalistlerin bu eğilime karşı koymak amacıyla işçileri daha fazla sömürmek için çalışma saatlerinin uzatılması, iş yoğunluğunun artırılması yönünde daha fazla baskı yapmasına yol açmaktadır.

On beş yıl gibi görece kısa sürede böylesine gözle görülür bir değişime yol açan kapitalist gelişimin bu hızı ve içinde barındırdığı çelişkiler, Türkiye işçi sınıfını tarihsel görevine giderek daha fazla çağıracaktır.

İŞÇİ BİRLİĞİ

‘Karşılıklı yardım’

“Yükselen Türkiye”nin Geleceği

Dünya ekonomisinde, kriz sonrası uzun süreli durgunluk borçlanma krizi biçiminde devam ediyor. Kapitalist ekonominin motoru olan ABD, Almanya, Fransa ve Japonya gibi ülkeler kriz dip noktasına vurduktan sonra yüzde 1-2 gibi son derece küçük oranlarla büyürken, “yükselen ülkeler” diye adlandırılan Çin, Hindistan, Brezilya, Türkiye, Endonezya, Meksika, Güney Kore gibi ülkeler ise krizi de ya sadece büyüme oranlarında küçük düşüşler yaşamakla kaldılar ya da krizden çok hızlı bir biçimde çıktılar.

“Yükselen ülkeler” grubunun iktisadî gelişme seyri, bu ülkelerin kapitalist ekonomi içindeki ağırlıklarının arttığını, önümüzdeki otuz-kırk yıl içerisinde bu ülkelerin şimdiki emperyalist merkezleri geride bırakacağını gösteriyor.

Son ekonomik kriz ve ardından gelen durgunluk bu süreci hızlandırdı.

Bu genel eğilim içinde bulunan Türkiye ekonomisi, onu bu eğilime sahip diğer ülkelerden farklı kılan bazı özellikler taşıyor.

Türkiye dışındaki “yükselen ekonomiler”, kendi finansman kaynaklarını oluşturmaya başlamış, cari açık verseler bile bunu kapayacak döviz rezervleri bulunuyor ve tam da bu yüzden dış borca daha az bağımlı durumdadır. Türkiye burjuvazisi ise, üretim yaptıkça daha büyük bir cari açık veriyor ve yabancı bankalardan alınan krediye büyük ölçüde bağımlı. 2011 Ekim ayı itibarıyla Türk burjuvazisinin yurt dışından sağladığı uzun vadeli kredi borcu 126,1 milyar dolar. Şimdilik, vadesi gelen döviz borcunu ödemek için yeniden borç almakta bir sıkıntı çekmiyor. Ama Avrupa’daki borç krizi sonucunda bankacılıkta yaşanacak olan küçülme Türkiye burjuvazisi için büyük bir tehlike. Başbakan Yardımcısı Babacan’ın AB ülkelerine “ne yapın edin, bu krizi çözün” demesi boşuna değil. Borçlar döviz cinsinden alınıyor. Yabancı bankalardan borç alınamayınca, vadesi gelen borcun ödenmesi için döviz aranacak. Başka deyişle, döviz talebi artacak. Yani, döviz yükselecek. Böylece, döviz borcu olan burjuvanın borcu artacak.

Türkiye ekonomisinin başlıca emperyalist ülkelere krize duyarlı olmasının bir başka nedeni, ihracatının büyük kısmını bu ülkelere yapması. Türkiye ihracatının %46.6’sını AB ülkelerine yapıyor. Bu ülkelerde talep düşünce, Türk burjuvazisi ihraç ürünlerini satamayacak.

İhracat pazarı daralan diğer “yükselen ülkeler”in aksine, Türkiye’deki iç talebin, yani kitlelerin alım gücünün sınırlarına gelmiş durumda. Bu talep şimdiki kadar kredi yoluyla yapay olarak şişirildi. 2012 başında, bankaların tüketici kredileri ve bireysel kredi kartları kullanım tutarı 216 milyar lira oldu.

Enerji bağımlılığı, Türkiye burjuvazisi için maliyetleri artıran bir başka önemli etken. Türkiye enerjide %73 oranında yurt dışına bağımlı. Diğer taraftan “yükselen ülkeler” bu bağımlılıklarını giderek azaltıyorlar. Örneğin, Brezilya’da birkaç yıl içinde ülkeyi dünyanın en büyük dördüncü petrol üreticisi yapacak olan rezervler bulundu.

Bu nedenlerden ötürü, 2012 yılında IMF Türkiye’nin büyüme oranının yüzde 2’ye düşeceğini tahmin ediyor. TÜSİAD da büyümenin %1.7 - %5,1 arasında kalacağına senaryolar geliştirdi.

Tüm bu dezavantajlarına rağmen Türkiye burjuvazisi daha güçlü bir emperyalist merkez olmayı tartışıyor. 13 Ocak’ta TÜSİAD Başkanı Ümit Boyner “Türkiye’nin 2023’te 10 büyük ekonomi arasına girmek gibi ileriye yönelik ciddi hedefleri” olduğunu açıkça belirtti.

Türk burjuvazisi bunu başarabilir mi? Cari açık, enerji bağımlılığı, dış finansman bağımlılığı gibi ayak bağlarından kurtulmaya gücü yetecek mi?

Türkiye işçi sınıfı bunu engellemezse, burjuvazinin bunu yapmasını sağlayacak nesnel koşullar mevcut. TÜSİAD, işçi sınıfı üzerindeki baskıları artırarak “2050 hedeflerine” ulaşabilir. Bunun için dünya burjuvazisinin deneyimlerinden de yararlanmak istiyor. Örneğin, Ekonomi Bakanı Zafer Çağlayan’ın Güney Kore ziyareti sırasında incelediği Incheon Serbest Ekonomi Bölgesi’nin, Türkiye’deki yeni nesil serbest bölgeler için özel olarak incelendiğine dair haberler çıkıyor. Zafer Çağlayan, “Gaziantep, Adana, Mersin neden Incheon olmasın?” diye soruyor.

Çağlayan’ın örnek aldığı Incheon Serbest Ekonomi Bölgesi, ihlâl edilen sendikalar hakları, aşırı iş saatleri, düşük ücretler ve yüksek işçi intiharlarıyla meşhur bir sömürü merkezidir.

Türkiye’deki sınıf mücadelesi iki seçenek sunuyor; ya emperyalistleşmiş, hem kendi ülkesindeki işçi sınıfını ve emekçileri hem de diğer halkları sömüren emperyalist bir burjuva diktatörlüğü ya da üretici güçleri tüm toplumun yararına kullanan, halklar arasında barışı ve dayanışmayı sağlamış proletarya diktatörlüğü.

Mehmet İnce

En İleri Kapitalist Demokrasi Bile Zenginler İçin Demokrasidir

“... Cumhuriyet neden emperyalizmin işine gelmiyor? Ve emperyalizm ekonomisini cumhuriyetle nasıl “bağdaştırıyor”?”

... burada Engels'in şu sözlerini anımsatıyoruz. Söz konusu olan demokratik cumhuriyettir. Sorun şu: Bu hükümet biçimi altında zenginlik hüküm sürebilir mi? Yani tam da ekonomi ile politikanın “çatışkısı” sorunu.

Engels yanıtıyor: “...demokratik cumhuriyet artık” (yurttaşlar arasındaki) “servet farklılıkları diye bir şey bilmez. Demokratik cumhuriyette zenginlik iktidarını dolaylı ama o kadar emin sürdürür. Bir yandan memurların doğrudan satın alınması biçiminde, bunun klasik örneği Amerika'dır, diğer yandan hükümet ve borsanın ittifakı biçiminde...”

... Demokratik cumhuriyet kapitalizmle “mantiki” olarak çelişir, çünkü zenginlerle yoksulları “resmen” eşit kılar. Bu, ekonomik altyapıyla politik üst yapı arasındaki bir çelişkidir. Cumhuriyet emperyalizmle de aynı çelişki içindedir; serbest rekabetin yerini tekelin almasının çeşitli politik özgürlüklerin gerçekleştirilmesini daha da “zorlaştırması”yla daha da derinleşen ve çoğalan bir çelişki.

Peki, kapitalizmle demokrasi nasıl bağdaşır? Sermayenin mutlak gücü “dolaylı” gerçekleştirilerek! **Bunun için iki iktisadî araç vardır: 1) doğrudan satın alma; 2) Hükümet ile borsanın ittifakı.** (Bizim tezlerimizde bu, burjuva toplum düzeninde mali sermayenin “herhangi bir hükümeti ve onun memurlarını kolayca satın alabileceği” sözleriyle dile getirilmiştir.)

Meta üretiminin, burjuvazinin ve paranın egemenliği koşullarında satın alma (doğrudan ve borsa aracılığıyla) her türlü hükümet biçimi altında, her türlü demokrasi altında “gerçekleştirilebilir.”

Kapitalizmin yerini emperyalizmin, yani tekel öncesi kapitalizmin yerini teknelci kapitalizmin almasıyla ele aldığımız sorun açısından değişen nedir?

Sadece, borsanın iktidarının daha da büyümesi! Çünkü mâli sermaye, banka sermayesiyle kaynaşmış olan, tekele gelişmiş büyük sanayi sermayesidir. Büyük bankalar borsayı yutarak onunla kaynaşıyorlar (Emperyalizm üzerine literatürde borsanın azalan öneminden söz edilir, fakat sadece, bizzat her büyük bankanın bir borsa olması anlamında.)

Lenin, *Marksizmin Bir Karikatürü ve “Emperyalist Ekonomizm” Üzerine*, Ulusal ve Sömürgesel Ulusal Sorun Üzerine derlemesi içinde, s. 428.

Ve bu da güncel bir örnek;

ABD’de milyoner vekiller ‘%99’u çileden çıkarttı

29 Aralık 2011, Perşembe, *Milliyet*

ABD’de Kongre üyelerinin halktan 9 kat daha zengin olduğu ortaya çıktı. Vekillerin önceden elde ettikleri gizli bilgileri borsada kazanç sağlamak için kullandığı düşünülüyor.

ABD’de sıradan aileler krizle boğuşurken politikacıların her geçen gün zenginleşmesi halkı çileden çıkardı. Ülkede üç ayı aşkın süredir ‘yüzde 99’ zenginlere karşı mücadele verirken yayınlanan bir araştırma günün konusu oldu. Michigan Üniversitesi Gelir Dinamikleri Panel Araştırması’nda Kongre üyelerinin ortalama servetinin sıradan Amerikalıların 9 katı olduğu ortaya çıktı. Buna göre ABD’de ortalama bir ailenin toplam varlıkları 100 bin dolar da kalırken Senato ve Temsilciler Meclisi üyelerinin 913 bin dolar olduğu ortaya çıktı.

En zenginin 700 milyonu var.

Üstelik politikacıların geliri artarken sıradan vatandaşınki azalıyor. Temsilciler Meclisi’nde ortalama zenginlik 1984’te 280 bin dolarken 2009’da 725 bin dolara çıktı. Aynı dönemde Amerikan hanelerinin varlığı 20 bin 600 dolardan 20 bin 500 dolara düştü. ABD Kongresi’nin en zengin üyesi Darrell Issa’nın otomobil alarm sistemleri satan şirketi sayesinde kazandığı ser-

vetinin 700 milyon doları bulunduğu tahmin ediliyor.

Seçimi zenginler kazanıyor.

ABD’de siyasî mekanizmada yükselenlerin genellikle zengin kişiler olduğu biliniyor. Zira son 30 yılda 10 kat daha pahalı hale gelen seçim kampanyalarının altından yalnızca zenginler kalkabiliyor. Ancak asıl tartışma yaratan siyasilerin politik kariyerleri sırasında bu serveti nasıl kullandıkları... Georgia State Üniversitesi’nde milletvekillerinin borsa yatırımlarını inceleyen Alan Ziobrowski “*Politikacıların sıradan halktan zengin olmasının birçok nedeni olduğuna eminim. Ancak borsadan kazandıkları parayı incelediğinizde durum gayet açık*” dedi. Ziobrowski Kongre’nin ana görevinin farklı endüstrileri kontrol altında tutmak, vergileri ayarlamak ve federal bütçeyi düzenlemek olduğunu hatırlatarak “*Bunların her birinin borsa üzerinde derin etkileri var. Kongre üyeleri bunlarla ilgili önceden bilgi sahibi oluyor. Bu da kolayca avantaj sağlamalarının yolunu açıyor*” dedi. Ziobrowski “*Asıl soru şu: politikacılar bu konularda oy kullanırken seçmenlerini mi yoksa kendi yatırımlarını mı düşünüyor*” yorumunu yaptı. Kongre üyelerinin net varlığı 2004-2010 yılları arasında yüzde 15 artarken, ülkedeki yüzde 10’luk zengin kesimin gelirleri sabit kaldı.

İŞÇİ BİRLİĞİ

Propaganda ve Eğitim

Sosyal ilişkilerimizde, fabrikada ya da çevremizde konuştuğumuz işçi arkadaşı ne kadar tanıyoruz? Onlarla neyi ve nasıl konuşacağız? İşçi yaşamı hakkında onların sorunlarını ve her şeyini bilmemiz gerekir. Konu ve sorunları yeterince bilmeyen, öğrenmeyen ve araştırmayan ilerici bir işçi çevresinde nasıl etkili olabilir ki? İşçilerin bildiği ya da bilmediği şeyleri sen biliyor musun? Onlara ilerici fikirleri taşıırken, konuya, yer ve zamana göre nasıl bir yöntem ve üslup kullanılmalı? Öğretebilmek için neleri bilmen gerekir? Bilmezsen ne olur? Ona yalnız olmadığını nasıl anlattırın? Bunun için sen de yalnız olmadığını biliyor musun?

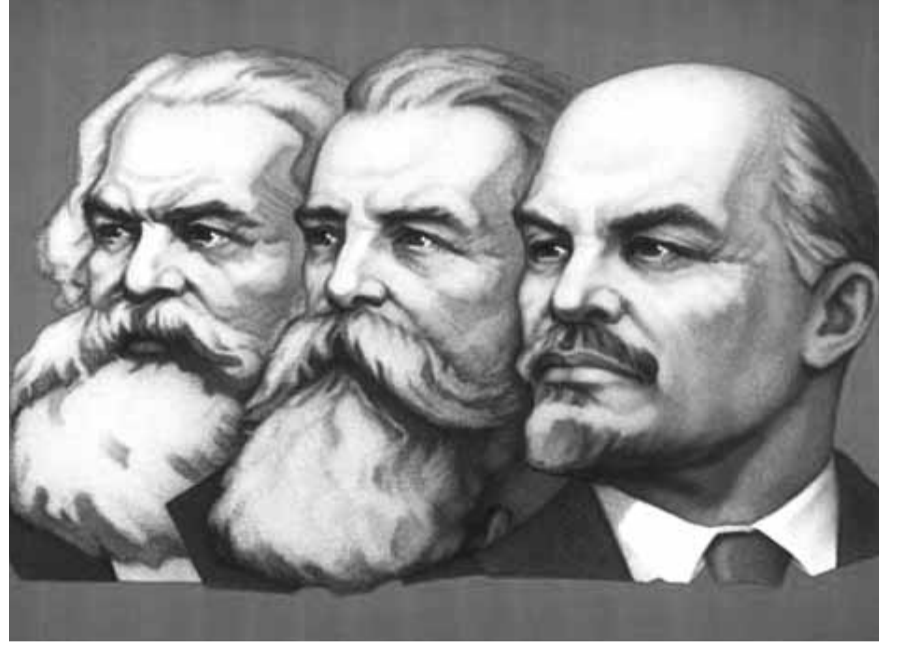
Propaganda ve eğitim konusunda kendi kendimize bu türden soruların cevaplarını verebilir miyiz?

Çevremizde solcu ve sosyalist olduğunu söyleyen, dar grup pratiği üzerinden propaganda yapan arkadaşlarla yaptığımız görüşmelerde ilginç diplomatik davranışlarla karşılaşırız.

Politikada giderek daha da işlevsizleşen dar grupçu anlayışları savunmacı psikolojiden sıyrılarak anlamaya, anlatmaya; öğrenmeye, öğretmeye dayalı bir ilişki kurulması gerekirken; düşmanca rekabete,

dar grup taraftarlığına dayanan ilişki ve tartışmalar sonuçsuz kalmaya mahkûmdur. Grubun çıkarlarına ve örgütün militanlığına dayalı bir anlayışla değil, sınıfın birliğine ve militanlığına yürümeliyiz. Hayat ve mücadelenin doğrulamayıp reddettiği, duvarların, sokakların, ailelerin, insanların parsellendiği bir sosyal pratik olabilir mi? Bu türden kısır ve verimsiz bir politika anlayışında yayın organlarına "enternasyonal" yazsan ne olur?! "Proletarya diktatörlüğünü" lafzen zikretsen ne yazar?! Bunlar hâkim gerici sınıfları bağlar mı? Eleştirdiğin bir pratiği tekrarlama malısın. Aynı mahallede, aynı fabrikada aynı tersanede yapılan propaganda ve eğitim çalışmalarına dikkat etmek gerekir. Kimi politik çalışmalarda önemsenmeyen, işçi sınıfını kazanmaya, örgütlemeye ve tavr almaya yetmeyen davranışlardan hızla kopmak zorundayız. İşçi sınıfının doğasında zaten var olan birlik anlayışına, kolektifliğe daha fazla zarar vermeden, insanlarımızı düşündürücü ve kapsayıcı tartışmak mümkün değil midir?

Bir işçi: "Bunlar daha birbirleriyle anlaşamıyorlar." dediğinde vereceğiniz ikna edici bir cevabınız olmalı. İşçi-Kitle çalışmalarında ve yapılan tartışmalarda, işçi sınıfının çıkarları ve sosyal kurtuluşu ger-

çekliği üzerinden değil, bireysel ya da grup çıkarları konuşuluyor.

Yaptığınız tartışmalarda ideolojik haklılığınız da olabilir. Bu yetmez. O zamanda yapılan tartışmaların biçimi ya da yansıması böyle olmamalı. Haklı davaların savunucuları güçlü olmak durumundadır. Hak, gücü, güç de, ikna etmeyi getirir.

Neden propaganda ve eğitim çalışmalarında etkin olana ulaşamıyoruz? Sorun öğrenmeye aday işçide mi? Yoksa öğretmeye aday bizler de mi? Bilgi edinmek ve bilinçlenmek bir sorumluluğu gerektirir. Yapılan İşçi-Kitle çalışmalarında tu-

tarlı bir sınıf bilincinin yanı sıra tutarlı bir tarih bilincinin de yeterli olmadığı ortaya çıkıyor. Bilinçleneceğiz. Öğreneceğiz. Zamani, zemini iyi değerlendirip yetişmiş kadroları israf etmeyeceğiz. Üretim faaliyetinden kopmadan hem öğreneceğiz hem de öğreteceğiz. Hem tartışacağız hem öğreneceğiz.

İşçi-Kitle çalışmalarında:

Var olan işçiyi olduğu gibi görmek var.

Var olan işçiyi görmek istediğin gibi görmek var.

Şahan Güner

İŞÇİ-KİTLE GAZETESİ İÇİN SINIF BİLİNÇLİ İŞÇİLERE ÇAĞRI*

☆ İŞÇİ ARKADAŞ!

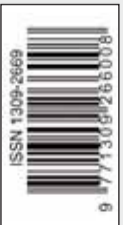
- ☆ SINIF BİLİNÇLİ İŞÇİ ARKADAŞ!
SENİN ADINA SENDİKACILIK
SENİN ADINA SİYASET YAPILIYOR
- ☆ ÜNİVERSİTE OKUMUŞ YARIM-AYDINLAR
SENİN ADINA ÖRGÜT KURUYOR
- ☆ İŞÇİ SINIFI VE SOSYALİZM ÜZERİNE
KAN EMİCİ "AYDIN" TARTIŞMASI
YAPILIYOR
- ☆ ONLARIN BAŞINI ÇEKTIĞİ ÖRGÜTLER HEP
YENİLİYOR
- ☆ BASKI VE SÖMÜRÜ SÜRÜYOR
- ☆ BU DURUMDAN İŞÇİ SINIFI VE SOSYALİZM
DAVASI DEĞİL, SEN VE SINIF KARDEŞLERİN
ZARAR GÖRÜYOR
- ☆ İŞÇİ SINIFININ SİYASAL-SENDİKAL BİRLİĞİ
DAVASI SEN TARAF OLURSAN ANCAK
GERÇEKLEŞİR
- ☆ BASKI VE SÖMÜRÜYE SEN KARŞI
ÇIKMALISIN
- ☆ SÖZ-KARAR-YETKİ ÜRETEEN İŞÇİ SINIFINDA
OLMALIDIR
- ☆ SEN DAVANA SAHİP ÇIKARSAZ SOSYALİZM
ADINA YAPILAN KAVGALAR-BÖLÜNÜP
PARÇALANMALAR SONA ERER
- ☆ İŞÇİ SINIFININ BÖLÜNMESİ ELOĞULLARINA
YARAR
- ☆ SEN ÖNE ÇIKARSAZ EMEK HIRSIZLARI
GERİ ADIM ATAR
- ☆ GEL, İŞÇİ-KİTLE GAZETEMİZİ
ÖRGÜTLEYEREK BU DAVAYA EL ATALIM
- ☆ BAĞIMSIZ SINIF TAVRI GÖSTEREN
ORGANLAR ANCAK SENİN BİLİNÇLİ
KATKILARINLA AMACINA ULAŞIR
- ☆ BU ORGANDA DENEYİMLİ SINIF BİLİNÇLİ
KADROLAR YER ALIYOR
- ☆ SEN DE KATIL, KURULLARDAKİ YERİNİ AL!

- ☆ ÜRETİMİNDEN-YÖNETİMİNE,
FİNANSMANINDAN-DAĞITIMINA KADAR
İŞÇİLERİN GÖREV ALDIĞI, İŞÇİLERİN
YAZDIĞI, İŞÇİLERİN KARAR VERDİĞİ BİR
ORGANI HİÇBİR GÜÇ ENGELLEYEMEZ!
- ☆ BU ÇAĞRIYA KULAK VER! VE DAVRAN!
- ☆ DAVRAN KI, SENİN GAZETEN YOL AÇICI
OLSUN!
- ☆ EMEĞİN VE EMEKÇİNİN SOSYAL
KURTULUŞU, ÖZGÜRLÜK-EŞİTLİK VE
DEMOKRASİ DAVASI HAKİKİ YERİNİ
BULSUN!
- ☆ İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU SENİN ESERİN
OLACAKTIR!

☆ İŞÇİ ARKADAŞ!

- ☆ ŞİMDİYE KADAR SENİN ADINA, SANA
RAĞMEN, HEP BAŞKALARI KONUŞTU...
- ☆ ŞİMDİ SÖZ VE SIRA SENDE!
- ☆ BİLİYORSAN DAVRAN!
- ☆ BİLMİYORSAN ÖĞREN-ARAŞTIR!
- ☆ BİLİMSEL BİLGİ İLE DONAN!
- ☆ DOSTUNU-DÜŞMANINI İYİ TANI!
- ☆ BİLİNÇLEN VE AYAĞA KALK!
- ☆ ÇÜNKÜ SOSYALİZM SENİN DAVAN!
- ☆ SENİN İŞBAŞI YAPMAN İÇİN DÖVÜŞENLERİ
DAHA FAZLA YALNIZ BIRAKMA!
- ☆ MARKSİZM SİLAHINI KUŞAN!
- ☆ KUŞAN KI, BUNCA ACI, SÖMÜRÜ BİTSİN!
- ☆ KUŞAN KI, KARANLIKLAR AYDINLIĞA
DÖNÜŞSÜN!
- ☆ GEL, GECİKMEDEN DAVANA SAHİPLEN!
- ☆ FABRİKA DİSİPLİNİYLE ŞİMDİ İŞBAŞI
YAPMANIN TAM ZAMANIDIR!

* Sorun Broşür Dizisi: 14, Eylül 2005 tarihli **İŞÇİ-KİTLE GAZETESİ İÇİN
SINIF BİLİNÇLİ İŞÇİLERE ÇAĞRI** Broşürü'nün ön ve arka kapak yazılarını,
bazı düzeltmelerle yeniden yayımlıyoruz. (İ. B.)

İŞÇİ BİRLİĞİ
İŞÇİ-KİTLE GAZETESİ

YIL : 3 • SAYI : 13 • ŞUBAT 2012

Süresi: Şimdilik 2 Ayda Bir Yayınlanır Fiyatı: 1 TL
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: *Sırrı Öztürk*
Yönetim Yeri ve İletişim: Akbıyık Değirmeni Sok. No:33/B 34122
Sultanahmet -Eminönü -İstanbul
Telefon: (0212) 638 81 82 Fax: (0212) 638 81 72

e-posta : iscibirligigazetesi@gmail.com
web : www.iscibirligi.info

Posta Çeki No: 98213 • Banka Hesap No: İş Bankası Cağaloğlu Şubesi (1095) 325 835
Abone: Yurtiçi yıllık: 6 Sayı 10 TL • Yurtdışı: Üç katı
Yayın ilkelerimizle bağdaşmayan ilanlar kabul edilmez.
Yayın Kurulu yazarları ve ilkelerimiz dışında yazı kabul edilmez.
Yazılı metinler kaynak gösterilerek kullanılabilir.
Teknik Büro: Sorun Teknik Büro
Baskı: Mutlu Basım Yayın
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi C Blok No: 264 Topkapı/İst. Tel: (0212) 577 72 08
Yayın Türü: Yerel Süreli • ISSN: 1309-2669